

**John G. Lake**

**Kalandok Istennel**

## TARTALOM

**A kiadó előszava**

**Előszó**

**1. fejezet: Kalandok Istennel**

**2. fejezet: Hogyan küldött az Úr Dél-Afrikába?**

**3. fejezet: Hogyan szenteltem életemet a gyógyítás szolgálatának?**

**4. fejezet: Még több kaland Istennel**

**Keresztény elkötelezettségem**

**Fontos események John G. Lake életében**

## A kiadó előszava

E könyv anyagát - amennyire csak lehetett - ugyanolyan formában adtuk közre, mint ahogy eljutott hozzánk. Az eseményeket nem próbáltuk időbeli sorrendbe tenni. Reményeink szerint a könyv éppoly kedvező hatással lesz az Olvasóra, mint ránk, amikor először olvastuk. Csak nagyon kevés szerkesztői munkát végeztünk, hogy érezhető maradjon John G. Lake személyiségének őszintesége és eredeti zamata.

A kéziratot Wilford H. Reidt, John G. Lake veje szerkesztette.

Nagyon hálásak vagyunk John G. Lake lányának, Gertrude-nak és férjének, amiért féltő gond-  
dal és állhatatos érdeklődéssel megőrizték ezt az értékes kéziratot Krisztus Testének építésére.

## Előszó

John Graham Lake az ima és az elkötelezettség embere volt.

Hogy az Olvasó jobban megértse, milyen életet élt, figyelmébe ajánljuk a könyv végén azt a részt, amelyben odaszenteli magát Istennek.

A Washington állambeli Spokane-ben Lake Gyógytermeiben öt év alatt százezer dokumentált gyógyulás történt. Ennek következtében dr. Ruthlidge, aki Washingtonban, a nemzet fővárosában élt, Spokane-t nevezte a világ legegészségesebb városának.

John G. Lake 1870. március 18-án született a kanadai Ontarióban. Még gyermekkorában szü-  
leivel az Egyesült Államokba költözött. Huszonegy évesen már metodista lelkész, de később úgy határozott, hogy az egyházi szolgálat helyett inkább újságot alapít.

Miután házasságot kötött, Lake felesége hosszadalmas lefolyású, súlyos betegségbe esett, de 1898 áprilisában John Alexander Dowie szolgálatának köszönhetően csodálatos módon meg-  
gyógyult. Ez a személyes élmény John G. Lake életének és szolgálatának irányát örökre meg-  
változtatta.

Lake igen nagy becsben tartotta Isten Igéjét. Mindaz, amit ennek következtében véghezvitt, minden keresztény számára példázza, hogy milyen lehetőségek állnak bárki előtt, aki hisz a Szentírásban, és ennek megfelelően cselekszik.

## 1. fejezet

### Kalandok Istennel

Már gyerekkoromban megtaláltam Istent, így évek óta - csaknem ötven esztendeje - isteni világosságban járok. Tudom, mit jelent közösségben élni Vele, és az Ő hangjára hallgatók.

Fel akarom hívni a figyelmeteket néhány olyan dologra, amiket a keresztények élveznek, mások azonban elszalasztanak.

Egy kedves ember halálos autóbalesetet szenvedett Beavertontól nem messze. A halála utáni napon meglátogattam néhány barátomat Beavertonban; tőlük hallottam az esetről. A látogatás után a feleségemmel bementünk a városba autóval. Amint az országúton haladunk, egy hang ezt mondja: „Húzdj le az út bal oldalára, és állj meg!”

Nem ismered ezt a hangot, drága testvérem? Olyan gyakran hallom, hogy a feleségemnek meg sem szoktam említeni.

Persze az út bal oldalára nem mehetsz át, megsérted a közlekedési szabályokat, ha így teszel. Csakhogy olyan sok éve hallgatom már ezt a hangot, hogy a legtöbb esetben megtanultam engedelmeskedni neki. Jézus ezt mondta: „Az én juhaim hallják az én szómat.” (Jn 10:27)

(Drága barátaim, csak azt próbálom megértetni veletek, hogy milyen értékes dolog ismerni az Urat, és hogy az Istennel való közösség mit jelent. Az üdvösség nem csupán olyan valami, amivel Isten a halálad után akar megáldani - már most élvezheted miatta az Úr jelenlétét. A keresztények számára Isten ígérete a Szent Szellem útmutatása és vezetése.)

Az út bal szélére húzódtam, közvetlenül az árok mellé, és megálltam. Ekkor már hallottam is a kanyarban közeledő teherautó csikorgását. Addig nem láttam a járművet, amely nem annak rendje s módja szerint jött, hanem a menetirány szerinti bal oldalon, negyvenöt fokos szögben. A vezetője elvesztette fölötte az uralmát, és a jármű az egész utat lefedte keresztben!

Ha az én sávomban haladok, lesöpört volna az útról, és akkor jó harmincméteres zuhanás vár rám! Így viszont az út másik oldalán voltam, amikor elzúgott mellettem. A jármű húsz-harminc méterrel mögöttem egyenetlen útszakaszra jutott, és ott rendbe jött a pályája. A sofőr visszanyerte uralmát fölötte, és tovább hajtott.

Drága barátaim, azokat az embereket, akikről Isten Igéje ír, az Úr hangja vezette. Ő szólt hozzájuk. Ez az igazi keresztény megtapasztalás belső valósága; ez az ok, ami miatt az Úr kegyelme által az emberek arra törekcszenek, hogy belépjenek magába Isten szívébe - be egyenesen Jézus Krisztus szívébe -, arra a helyre, ahol Ő benned él, és a hangja a szívedben szól.

Egy nap a DeValera család otthonában voltam a dél-afrikai Krugersdorpban, amikor megérkezett egy férfi, aki beutazta az egész országot. Mindenhol a nyomomban járt, próbált utolélni engem. Ez az ember napszúrást kapott, ami kihatott az elmeállapotára is, azonfelül nagy rákos daganat fejlődött ki rajta.

Bejött a házba, és kiderült, hogy a család barátja.

Kis idő múltán egy hatéves kislány, aki addig a közelemben üldögélt, keresztülment a szobán, fölmászott a férfi térdére, rátette a kezét a tumorra az arcán, és imádkozni kezdett.

A rák a szemem láttára száradt el. Fél órán belül eltűnt az egész. A seb még ott éktelenkedett, de pár nap alatt az is begyógyult.

Miután a gyermek a fejére tette a kezét, a férfi felállt és ezt mondta: „Ó, az agyamban az a tűz elmúlt!” - az elméje is rendbe jött.

„Az erő az Istené.” (Zsolt 62:12) A legegyszerűbb lélek is megérintheti Istent, és magának Istennek a jelenlétében és erejében élhet.

Számomra elszomorító, hogy az embereknek csodálkozniuk kell Isten erejének hétköznapi, kézzelfogható bizonyítéka láttán.

Egyszer eljött egy asszony a Gyógytermekbe; nagyobb tumor volt benne, mint egy teljesen kifejlődött magzat. Az a kórság a bolondját járatta az orvosokkal, mert azt hitték, hogy a nő terhes, amíg a természetes idő le nem telt. Akkor számukra is eldőlt a kérdés, hogy valami másnak kell lennie.

Szóval ez az asszony eljött a Gyógytermekbe, és én beszélgetni kezdtem vele. Ezt mondta:

- Lake úr, több orvosi véleményt is hallottam. Mind más és más, de azt mindenki lehetségesnek tartja, hogy gyermekem van. Igen ám, csakhogy túlléptem az időt, és már nem tudják, mit mondjanak.

Egy pillanatra rátettem a kezemet.

- Asszonyom - mondtam -, ez nem gyermek, hanem tumor.

Leült és sírva fakadt. Elkísérte az ápolónője is. A hölgy lelkileg földúlt állapotban volt, és nem gyógyult meg.

Egy másik délután is eljött, hogy imát kérjen, majd másnap is visszatért, fűzöt viselve.

- Azért jöttem - mondta -, hogy megmutassam magam önnek. Tökéletesen jól vagyok! Amikor tegnap este tízkor nyugovóra tértem, még semmi jele sem volt annak, hogy bármi történt volna, azt leszámítva, hogy könnyebben éreztem magam, és megszűnt a fulladás. Amikor viszont fölbredtem, már a testméretem is normális volt.

- Folyadék formájában távozott? - kérdeztem tőle.

- Semmiféle külső jelet sem találtam - felelte.

Szeretteim, mi történt azzal a tumorral?

Anyagtalanná vált, feloldódott.

Hogy mi a csoda? Annak kézzelfogható bizonyítéka, hogy Isten Szelleme az anyag minden jellemzője és formája fölött tökéletes ellenőrzést gyakorol.

Szeretteim, az ilyenfajta esemény ereje, egy ilyen tett és jel azt mutatja számotokra és számomra, hogy az Isten Szellemével való élő, tényleges érintkezés révén minden lehetséges. Áldott legyen az Ő neve!

Egyszer részt vettem egy összejöveten Los Angelesben. Egy idősebb fekete tartotta. A legmókásabb kifejezéseket használta, de állítom, hogy doktorok, ügyvédek és professzorok csüggték a szavain, olyan csodálatos dolgokat mondott.

Nem is annyira a szavai hatottak rám. Ahogy a szelleméből a szívemhez szólt, az mutatta meg nekem, hogy jobban ismeri Istent, mint bárki, akivel addig találkoztam. Isten élt benne, és Ő vonzotta az embereket magához.

Egy férfi időnként felállt és közbekotyogott. (Egyeseknek mániájuk, hogy fecsegjenek.) Az öreg fekete testvér sokáig türtöztette magát. Egyszer csak az ember megint talpra állt, mire az öreg rábökött az ujjával: „Jézus Krisztus nevében, üljön le!”

Az illető nem ült le. Elvágódott a földön. A barátai vitték ki onnan.

Ez csak egyike a kereszténység lényegét adó eleven tényeknek: Jézus Krisztus isteni ereje a Szent Szellem által betölti az emberek testét és lelkét, és szent lángként átlóban a természetükön keresztülviszi Isten akaratát.

Van egy kereszttség, amely Jézushoz tartozik, az Ő kizárólagos hatáskörébe. Sem angyal, sem ember nem adhatja tovább. Egyedül Tőle származik.

Ő az, aki „Szent Szellemmel keresztel”. (Jn 1:33) Tehát annak a személynek, aki Szentlelket akar, magával Jézus Krisztussal kell határozott és tudatos módon kontaktusba lépnie. Dicsőség Istennek!

Alig egy évvel az előtt, hogy Afrikába mentem, egy éjszaka imádkozás közben az Úr Szelleme teljesen elborított.

Az Úr különböző helyeket mutatott, ahol azután öt éven át dolgoztam, és a mennyei megvilágosodás fényében előre láttam, hogy mindegyik területen mekkora kiterjedésű munkát végzek majd el. Utolsó színhelyként Dél-Afrikát láttam.

Miközben a földön térdeltem akkor éjjel, hirtelen Dél-Afrikában találtam magam, egy johannesburgi gyülekezetben, ahol egy ismerősöm volt a pásztor. Besétáltam a gyülekezet ajtaján, teljes hosszában végigmentem a helyiségen a frontoldalig, és ott beléptem egy kis szobába. Ott körülnéztem, és mindent megfigyeltem: a bútorokat, magát a szobát és mindent. Mindez úgy történt, hogy közben Chicago közelében, a szülővárosomban imádkoztam.

Egy év sem telt bele, s már ott voltam abban a gyülekezetben - és én voltam a pásztor! Isten művelte ezt a dolgot; nekem az egészhez semmi közöm sem volt.

Isten egy munkát kívánt elvégezni az egész földön, s miután megvilágította számomra ennek a munkának csodálatos kiterjedését és jellegét, hitre jutottam azzal kapcsolatosan, hogy amit Ő megmutatott nekem, valóra fog válni - és meg is éltem a beteljesedését.

Egy este a Sátorban Isten Szellemének ereje egyszerre csak betöltött egy Hilda nevű fiatal lányt - tizenhat-tizennyolc éves lehetett. Felkelt a székéről, és odaállt mellém az emelvényre. Azonnal felismertem, hogy Isten valamilyen üzenetet adott a lánynak, tehát egyszerűen abbahagytam a prédikálást, és vártam, míg Isten Szelleme leszáll rá.

Egyhangúan beszélni kezdett valami ismeretlen nyelven, majd olyasféle taglejtést tett, amilyent a mohamedán papok szoktak, miközben imát mormolnak.

A ház hátsó részében egy fiatal kelet-indiai férfira lettem figyelmes, akit ismertem is. Teljesen eksztázisba jött, és elkezdett közeledni a folyosón. Senki sem tartóztatta föl, így hát egészen előrejött, és mély csodálkozással a lány arcába bámult.

Amikor az üzenet véget ért, megszólítottam a férfit:

- Mi történt?

- Ó, ez a lány beszéli az anyanyelvemet! - felelte.

- Mit mondott? - kérdeztem.

Ő is fellépett mellém a pódiumra, és ismertette az üzenet velejét:

- A lány azt mondta, hogy az üdvösség Istentől származik. Hogy megmentse az embereket, Jézus Krisztus, aki Isten, emberré lett. Azt mondta, hogy az ember nem válhatja meg az embertársát, és Mohamed ugyanolyan ember volt, mint bárki más; nem volt rá hatalma, hogy

bárkit is megmentsen a bűneitől. Jézus viszont Isten, akinek van arra hatalma, hogy felruházzon a Szellemével, és Istenhez hasonlónak tegyen.

Amikor egy héten át az egyik dél-afrikai gyülekezetben prédikáltam, egy este egy amerikai hölgy is jelen volt, akinek a fia Iowa államban lakott.

Mielőtt az összejövetel elkezdődött, behívott a szolgálati helyiségbe. Elmondta, hogy éppen akkor kapott levelet a menyétől; azt írta, hogy a hölgy fia, aki egyetemi professzor volt, a jelek szerint tüdőbajos lett. Arra kényszerült, hogy föladja az állását, és már igen elgyengült állapotban volt.

Ahogy az anyával beszélgettem, láttam, ő is úgy hiszi, hogy tüdőbajos a fia, és meg fog halni, hacsak meg nem gyógyul gyorsan.

Visszamentem a gyülekezeti terembe, és amikor imádkozáshoz készültünk, odaléptem az anyához az emelvény végén, és elkértem tőle a levelet. A kezembe vettem és letérdeltem, közben minden jelenlevőt arra kértem, hogy ők is csatlakozzanak hozzám abban a hitben, hogy Isten meggyógyítja a férfit.

Mintha az Úr felemelte volna a szellememet, már egyáltalán nem voltam tudatában mindannak, ami körülöttem zajlott.

Egyszerre csak ott álltam a fiatalember otthonában, Johannesburgtól közel tízezer mérföldre. Egy szénkályha mellett ült, az ölében egy két év körüli kisfiúval. Alaposan szemügyre vettem. „Az arcod kemény - mondtam magamban -, a lelki érettség vagy a szellemi élet nyomai nem láthatók rajta, de ahogy a fiadhoz ragaszkodsz, az javít a képen.”

A felesége vele átellenben ült az asztalnál, és egy magazint olvasott. „No, veled aztán törököt fogott” - jegyeztem meg magamnak, őt figyelve.

A férfi mögött állva kezemet a fejére tettem, és csendben imádkoztam, hogy Isten járja őt át gyógyító kenetével, és állítsa helyre az egészségét - hogy maga is áldásul lehessen, és az édesanyja szíve megvigasztalódjon.

Nem tudom, hogyan tértem vissza. Egy pillanat alatt tudatosult bennem, hogy ott térdelek a pódiumon a gyülekezetben. Hallhatóan imádkoztam, és Isten Szellemének sűrű jelenléte nyugodott az embereken.

Úgy hat héttel később hírt vettük, hogy a fiatalember egészen jól van. Felépülése pontosan abban az időben kezdődött el, amikor tízezer mérfölddel távolabb a gyülekezetünkben imádkoztunk érte.

Egy ideig távol voltam Spokane városától, és amikor hazatértem, a feleségem nem volt otthon. Már éppen ideje lett volna a délutáni istentiszteletre indulni, amikor valaki bejött, és ezt mondta: „A titkárnője, Mrs. Graham a halál küszöbén áll. A felesége nála van.”

Azonnal odasiettem. Az egyik lelkészem felesége ezekkel a szavakkal fogadott az ajtóban: „Túl későn jött - ő már elment.”

Amikor beléptem, a lelkész épp kifelé tartott. „Már hosszú ideje nem lélegzik” - mondta.

De ahogy ránéztem arra a hölgyre, arra gondoltam, hogyan támasztotta fel őt a Mindenható Isten három évvel azelőtt, hogyan adta vissza csodálatos módon a műtétek során eltávolított méhét, petefészkeit és petevezetéseiket, és hogyan ment utána férjhez, és szült gyermeket.

Ahogy ezek a gondolatok támadtak bennem, a szívem lángra gyúlt!

Fölemeltem a hölgyet a párnáról, és Istenhez kiáltottam, hogy a menny villámaival perzselje szét a halál erejét, és szabadítsa meg őt. Megparancsoltam a nőnek, hogy jöjjön vissza, és maradjon is itt. Így is történt, miután már huszonhárom perce nem lélegzett!

Még nem tanultunk meg élő kapcsolatot tartani Isten erejével. Néha-néha a lelkünk szárnyra kel, és meglátjuk, amint Isten lángja ilyen vagy olyan csodát tesz. Csakhogy, szeretteim, Jézus Krisztus Isten jelenlétében élt a nappal és éjszaka minden órájában. Soha egyetlen más szó nem hagyta el Jézus Krisztus száját, csakis Isten Igéje. Ezt mondta: „A beszédek, amelyeket szólok néktek, Szellem és élet.” (Jn 6:63)

Amikor te és én belefedkezünk Isten Fiába, és Jézus tüze ég a szívünkben, ahogy az övében is Isten tüze égett, a szavaink életté és Szellemmé válnak; akkor nem lesz bennük halál. Szeretteim, úton vagyunk efelé.

Tudományos képzettségem formális elismeréseként abban a kiváltságban volt részem, hogy bejáratos lehessen klinikákra, és gyakran éltem is a lehetőséggel.

Egy alkalommal egy kísérletsorozatnak vettem alá magam. Nem értem be azzal az ismerettel, hogy Isten gyógyít - tudnom kellett, hogyan teszi. Elmentem az egyik nagy kísérleti intézetbe, ahol alávettem magam egy kísérletsorozatnak.

Először a fejemre kapcsoltak egy berendezést, amely az agyhullámokat regisztrálta.

Többek között a 23. zsoltárt kezdtem ismételni, hogy az elmém megnyugodjon, és a rezgések kitérése a lehető legalacsonyabb legyen. Ezután a 31. zsoltárt mondtam el, majd Ézsaiás 35. fejezetét, a 91. zsoltárt és Pál Agrippa előtt elmondott beszédét.

Ezután világi irodalom következett: Tennyson egyik művét mondtam fel, a „Könnyű dandár támadása”-t, végül Poe „Holló”-ját. Közben a szívemben azért imádkoztam, hogy a megfelelő lélektani pillanatban Isten kenjen fel Szent Szellemmel.

A nehézséget az okozta, hogy nem állhattam ellene, hogy szavalás közben a Szent Szellem rám szálljon. Amikor végeztem a „Holló”-val, a kísérletek elvégzésével megbízott személyzet ezt mondta: „Ön ritka jelenség. Emberi lényénél még sohasem mértünk ilyen széles hullámtartományt.”

Valójában nem erről volt szó. A dolog nyitja abban rejlett, hogy Isten Szelleme olyan mértékben szállt le rám, hogy érezhettem a mozgását magamban.

A szívemben így imádkoztam: „Úr Isten, ha csak két másodpercre is megengeded, hogy a Szellemed mennyei villámként átjárja a lelkemet, tudom, valami történni fog, amit ezek az emberek még sohasem láttak.”

Amikor a költemény utolsó sorait adtam elő, Isten Szelleme hirtelen lecsapott rám, és kitört belőlem a dicsőítés és a nyelveken szólás. A műszer mutatója kilendült a legfelső határig, és halvány fogalmam sincs róla, milyen értéknél állapodik meg, ha följebb mehetett volna.

- Sohasem láttunk ehhez hasonlót! - mondták a professzorok.

- Uraim - feleltem -, ez a Szent Szellem működése volt.

Második kísérlet gyanánt egy mikroszkópos tartozékokkal felszerelt, érzékeny röntgenkészüléket kapcsoltak a fejemhez - azzal a szándékkal, hogy ha lehetséges, láthatóvá váljék az agysejtek reakciója.

Ugyanúgy folytattam, mint az előző kísérlet alkalmával. Előbb nyugtató hatású igeverseket ismételtam el, ami a várakozás szerint a lehető legalacsonyabb értékre csökkentette a kéregállomány sejtjein mért reakciót. Ezután gazdagabb tartalmú igék következtek, míg el nem



jutottam János első fejezetéig. Amikor ezt kezdtem szavalni, Isten tüze égni kezdett a szívemben.

Egyszer csak Isten Szelleme ugyanúgy rám szállt, mint előzőleg, és a mögöttem levő férfi megérintett. Így jelezte nekem, hogy maradjak meg ebben az állapotban, amíg egymás után belenézhetnek a műszerbe.

Végül, amikor engedtem, a Szellem elült.

- Nézze - mondták a professzorok -, nem értjük, mi folyik itt, de a kéregsejtek bámulatos módon kitágultak!

- Uraim, még valamit hadd mutassak önöknek - mondtam nekik. - Menjenek le a kórházi részlegbe, és hozzanak fel valakit, aki csontgyulladásban szenved. Fogják a műszerüket, és csatolják a lábára. Hagyjanak elég helyet ahhoz, hogy én is rátehessem a kezemet. Mindkét oldalon rákapcsolhatják a berendezést.

Amikor a műszer készen állt, kezemet a férfi sípcsontjára helyezve úgy imádkoztam, ahogyan Etter mama szokott. Nem valami különös ima volt, csak a szívem kiáltása Istenhez.

„Isten, pusztítsd el ezt az ördögi kórságot erőd által! - mondtam. - A Te Szellemed folyjon át a testén, és töltsé be lélettel!”

Ezután megkérdeztem:

- Uraim, mi történik?

- Minden sejt normálisan reagál - válaszolták.

Olyan egyszerű az egész: Isten élete visszatér a betegségtől kínzott testrészbe, és azonnal helyreáll a vérkeringés, a pangó sejtek újra reagálnak - és a munka elvégeztetett!

Ez Isten tudománya.

Ó, szeretteim, amikor imádkoztok, valami történik bennetek! Ez nem mítosz; ez Isten műve.

A Mindenható Isten a Szelleme által belép a lelkedbe, hatalmat vesz az elméd fölött, és kinyilvánítja magát a kéregsejtjeidben. Amikor úgy kívánod és akarod - akár tudatosan, akár nem -, Isten tüze, ereje, az Ő élete, természete átlüktet az agykéregből az idegeken át a személyedhez, lényed minden sejtjéhez, átjárja agyad, véred, izmaid, csontjaid minden sejtjét, bőröd minden négyzetcentiméterét, míg csak isteni lélettől nem duzzadsz!

Így gyógyít Isten.

Egy alkalommal Seymour papával beszélgettem Los Angelesben. Elmondtam neki a következő esetet Elias Letwabáról, aki az egyik bennszülött prédikátorunk volt Dél-Afrikában.

Egy nap elmentem hozzájuk, és a felesége ezzel fogadott:

- Nincs itt. Egy kisbaba megsérült, érte imádkozik.

Átmentem hát a bennszülött viskóhoz, térdre ereszkedtem és bekúsztam. Megláttam Letwabát, amint a sarokban térdelt a gyermeknél.

- Letwaba, én vagyok! - szólaltam meg. - Mi baja a kicsinek?

Elmondta, hogy az anyja a hátán vitte egy takaróban, ahogy a bennszülöttek szokták szállítani a gyerekeiket, és a baba kiesett.

- Úgy gondolom, megsérült a nyaka - mondta.

Megvizsgáltam a gyermeket, és láttam, hogy a nyaka eltört. A feje egyik oldalról a másikra csuklott, mint egy rongybabáé.

- Nézd csak, Letwaba, eltört a nyaka!

Törött nyakak gyógyítására nem volt hitem, de szegény öreg Letwaba nem tudta, mi a különbség. Láttam, hogy nem érti, miről van szó. Észrevette bennem a kételkedés szellemét, mire ezt mondtam magamban: Nem akadályozom a hitét. Érti a kételyt, amit az a sor régi, belém sulykolt tradíció keltett bennem; hát inkább kimegyek.

Odébb mentem egy másik kunyhóhoz, és tovább imádkoztam. Hajnali egykor feküdtem le. Háromkor aztán Letwaba is bejött.

- Hogy van a kisbaba, Letwaba? - kérdeztem. Rám nézett, olyan szeretetteljesen, kedvesen:

- Hát persze hogy jól, testvér. Jézus meggyógyítja őt.

- Jól van?! Letwaba, azonnal vezess oda hozzá! - mondtam erre.

Átmentünk a csecsemőhöz. Karomba vettem a kis fekete csöppséget, kijöttem vele a kunyhóból, és közben imádkoztam: „Uram, végy ki minden átkozott dolgot a lelkemből, ami megfoszt attól, hogy higgyek az Úr Jézus Krisztusban!”

Amikor elbeszéltem ezt a történetet Mr. Seymournak, felkiáltott:

- Dicsőség Istennek, testvér! Ez nem is gyógyulás - ez maga az élet!

Spokane-ben a gyülekezetembe járt egy drága kis asszony, aki kilenc éve vak volt. Ami az Istenbe vetett hitet illeti, nagyon kevés tanítást hallott.

Egy nap otthon ült a hat gyermekével, és ráébredt, hogy az a vadállat férje otthagya őket, hadd éhezzenek. (Igazából ilyesmire csak egy züllött ember képes, az állatok nem - azok gondoskodnak az övéikről.)

Képzeltetik, milyen hatással volt ez a lelkére. Nagyon megviselte a dolog, egészen összeroppant.

Mindannyian ott ültek a ház eleji verandán. Maga köré gyűjtötte a gyermekeit, és imádkozni kezdett.

Hirtelen az egyikük felállt:

- Mama, egy ember közeledik az úton, és úgy néz ki, mint Jézus! És ó mama, a kezén és a lábán vér van!

A gyerekek megrémültek, rohangálni kezdtek a ház körül.

Egy idő után a legidősebb kilesett a sarokból:

- Nicsak, mama, a szemedre tette a kezét!

Abban a pillanatban a szeme megnyílt.

Ez Isten ereje!

Néhány éve volt egy barátom, egy farmer Indianában. A fia Dél-Amerikában hastífuszt szedett össze, rettenetes tünetekkel. Mivel nem részesült megfelelő ápolásban, több mint húszcentis, hatalmas fekély keletkezett rajta.

Az egész altestén vadhús burjánzott, egyik réteg a másikon, míg már öt réteg nőtt egymáson. Egy ápolónő a rétegek alatt kimosta a fekélyt fertőtlenítővel, hogy távol tartsa a férgeket.

Amikor imát kért tőlem, és megmutatta a hasát, elborzadtam. Még sohasem láttam ehhez hasonlót. Amikor imádkozni kezdtem érte, szétterpesztett ujjakkal rátettem a kezem arra az átkozott vadhúsos kinövésre. Jézus Krisztus nevében arra kértem Istent, hogy perzselje föl a pokol átkát, és égesse ki Isten ereje által.

Imádkozás után visszautaztam vonattal Chicagóba. Másnap a következő táviratot kaptam: „Lake, a legkülönösebb dolog történt. Egy órával a távozása után a kezének lenyomata majdnem egy centi mélyen beleégett a daganatba!”

A mennyei elektromos feszültségről, Isten erejéről van szó! Jézus lelkében villámok cikáznak! És Jézus villámai meggyógyítják az emberi testet.

A bűn szertefoszlik, a betegség elmenekül, ha Isten ereje közeledik.

És mi mégis kibúvókat keresünk, és azon tűnődünk, vajon elég nagy-e Jézus Krisztus a szükségünk betöltéséhez.

Döntsd le a korlátokat!

Engedd, hogy Isten belépjen az életedbe, Jézus nevében!

A szíved nem lesz elégedett egy üres pünkösddel. A lelked Isten világosságát igényli, és azt, hogy Jézus villámai elborítsák az életedet.

Fiatalemberként egyszer gyógyulásra volt szükségem, de senki sem akadt, aki imádkozott volna értem. A szó igazi értelmében még nem is voltam keresztény akkor, csak a metodista egyház tagja. Azt viszont már láttam, hogy egy számomra nagyon kedves, drága személyt Isten meggyógyított.

Ott ültem magamban, és ezt mondtam: „Uram, többé nem számítok az orvosokra, az ördöggel pedig végeztem! A mai naptól fogva Isten karjára támaszkodom.”

Akkor és ott helyben elköteleztem magam Istennek. A Mindenható elfogadta, hogy odaszenteltem magam a számára, bár a gyógyulás jelei nem mutatkoztak.

A betegségnek, amely csaknem kilenc évig koloncként ragadt az életemre, és kis híján megölt, vége szakadt! Krónikus székrekedés volt. Hetente háromszor egy deci ricinusolajat kellett lehúznom egy hajtásra.

Az erő helye és a győzelem helye egyben az odaszánás helye. Ez a győzelem úgy lesz a miénk, hogy az ember fogcsikorgatva ezt mondja: „Én erre megyek Istennel.”

Az élők földjén senki sem képes pontosan leírni, ahogyan a hit az emberi szívben működik. Egyvalamiben azonban biztosak lehetünk: amikor elvágjuk magunkat minden más segítségtől, Jézus Krisztus nem hagy cserben; erre még sohasem volt példa. Ha kudarc történik, annak mindig mi vagyunk az okozói, és nem Isten.

Edward Lion egy bennszülött férfi, aki néhány évvel ezelőttig még ruhát sem hordott. Írástudatlan volt, és a mi oktatási elveinkről semmit, de semmit nem tudott.

Ám az Úr fölkente őt magának Istennek a hitével és a Szent Szellem olyan mértékével, hogy amikor egy alkalommal beteg embereket hoztak tömegével egy völgybe, Isten ereje rászállt, fölhágott a hegyoldalba, kinyújtotta a kezét a betegek fölé, és kiöntötte a szívét Istennek.

Egyetlen perc alatt százával gyógyultak meg! Rájuk szakadt a gyógyító erő.

Az Újszövetségben nincs is följegyezve ilyen eset. Jézus azonban megígérte, hogy az utolsó napokat nagyobb tettek jellemzik majd, mint amiket Ő maga vitt véghez.

1912-ben az Apostolic Tabernacle pásztorja voltam Johannesburgben, Dél-Afrikában. A szervezetünk egyik sarkalatos tanítása a Jézus Krisztusba, Isten Fiába vetett hit alapján működő gyógyító szolgálat volt. Az ország minden részéről hozták hozzánk a betegeket, és a hit imája, a hívők kézzel való érintése következtében ezekkel gyógyultak meg.

A gyülekezetünk a szellemi áldás és erő nagyszerű időszakát élte akkor. Gyakoriak voltak a Szent Szellem változatos és figyelemre méltó megnyilvánulásai.

Az egyik vasárnap reggeli istentiszteleten, még a közös ima előtt a gyülekezetünkben egy férfi azzal a kéréssel állt fel, hogy a jelenlévők együtt imádkozzanak Walesben (tengeri úton hétezer mérföldnyi távolságra) lévő unokahúgáért, akinek gyógyulásra volt szüksége. Állítása szerint a nőt mint súlyos elmebetegként egy walesi intézetben ápolták.

Az emelvényen térdelve imádkoztam, mégpedig nagy erővel, szenvedélyesen, mert az imádkozás szelleme szokatlan mértékben öntötte el a szívemet. A teremben levőkre is kiáradt az ima szelleme.

Az emberek általában a székükön ülve, lehajtott fejjel szoktak imádkozni, de ezúttal a helyiség különböző pontjain legalább százan térdre állva kapcsolódtak hozzám imában. Én hangosan imádkoztam, ők csendben.

Isten jelenlétének mélyen a tudatára ébredtem; teljesen megragadott. Nagy hatalom támadt a szellememben. Úgy éreztem, Isten Szelleme fölment, hogy démonokat űzzek.

Belső, szellemi szemem megnyílt. Szellemben láthattam, hogy a teremben imádkozók közül sokakból mintha fénysugarak jöttek volna ki, valami mozgékony erő kíséretében.

Ahogy az ima folytatódott, az imádkozókból kilépő fénysugarak száma egyre nőtt. Mindegyik behatolt a lelkembe, és az erőnek mind nagyobb szellemi impulzusát hozta létre bennem, mígnem ez az erő egészen elborított.

Közben e szellemi erő tudatában nagy hatalommal mondtam az ima szavait.

Hirtelen mintha kiléptem volna a testemből - meglepődve észleltem, hogy nagy sebességgel haladok el Kimberley városa fölött, háromszáz mérföldre Johannesburgtól. Mire föleszméltem, már ezer mérfölddel távolabb, a tengerparti Cape Townnál jártam. A következő színhely, amire emlékszem, Szent Ilona szigete volt, ahová Napóleont száműzték, azután pedig a Cape Verde-i világítótorony a spanyol tengerparton.

Ez idő tájt már úgy tűnt, mintha minden a szemem elé tárulna, miközben villámgyorsan mozog az atmoszférában.

Emlékszem, ahogy elhaladtam a francia tengerpart fölött, át a Biscay-öblön, Wales hegyei fölé. Még sohasem jártam Walesben. Ismeretlen ország volt számomra, bár miközben sebesen repültem a dombvidéke fölött, megjegyeztem magamban: „Mintha Wyoming dombjait látnám Észak-Dakota határa mentén.”

Hirtelen feltűnt egy falu, amely a hegyek között, egy mély völgyben bújott meg. Utána pedig egy középületre lettem figyelmes: jellegzetes elmebetegintézetnek tűnt.

A kapun ódivatú, 16. századbeli kopogtatót láttam. A kidolgozása megragadta a figyelmemet, és átvillant rajtam a gondolat: „Ezt kétségkívül a régi korok fegyverkovácsa készítette.”

Meg se várva, hogy ajtót nyissanak, már benn is voltam az intézetben; ott álltam egy kórházi ágynál. Egy nő feküdt rajta. Csuklójánál és bokájánál az ágyhoz szíjazták. A térde fölött és a mellkasánál is szíjak rögzítették.

Ide-oda lóbálta a fejét, és összefüggéstelenül motyogott.

Kezemet a fejére tettem, és Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának nevében igen határozottan megparancsoltam az őt megszálló démoni szellemnek, hogy takarodjon ki belőle, ő pedig Isten ereje által gyógyuljon meg.

Egy-két pillanat múlva láthattam, hogy az arckifejezése megváltozik: lágyabb lett, és értelem suhant át rajta.

Azután a szeme fölnyílt, és fölmosolygott az arcomba. Tudtam, hogy meggyógyult.

Egyáltalán nem voltam tudatában, hogyan kerültem vissza Dél-Afrikába. Egy pillanat alatt azon kaptam magam, hogy még mindig ott térdelek imádkozva, és visszazökkenem a gyülekezeti környezet és az istentisztelet valóságába.

Három hét telt el. Azután a barátom, aki a kéréssel jelentkezett, hogy imádkozzunk az unokahúgáért, mutatott nekem egy levelet. Az egyik rokonától kapta, és az állt benne, hogy valami különös dolog történt. Unokatestvérük, akit hét éve elmeegógyintézetbe zártak Walesben, váratlanul meggyógyult. Az egészre nem volt magyarázat. Az orvosok szerint ez is egyike volt az időnként előforduló érthetetlen eseteknek.

A nő tökéletesen egészséges lett, és hazatért a rokonaihoz.

Miután néhány évvel ezelőtt visszatértem Afrikából, egy kis időt a bátyámnál és a nővéremnél töltöttem látogatóban. Egy nap együtt üldögtünk, amikor a nővérem ezt mondta:

- John, az egyik szomszédra nagyon nehéz idők járnak. Idősebb német emberek. Először az öregember halt meg, utána az egyik nővér. Ez történt velük, meg amaz. Végül a fiuk, aki hajóépítéssel foglalkozott, lezuhant és kórházba került. Most a lába üszkösödni kezdett, és azt mondják, amputálni kell.

Az idős anyát reuma nyomorította meg, két és fél éve tolószékekben ül, nem tud mozogni.

A testvéremmel megvitattuk ezt a dolgot. Jim, ez a remek fickó - igen képzett professzor - megkérdezte tőlem:

- Jack, nem gondolod, hogy ezek mind pszichológiai esetek?

- Nem annyira! - feleltem.

- Szerintem pedig erről van szó - folytatta. - Nem gondolod, hogy amikor gyógyulás történik, az értelem ereje hat az anyagra?

- Nem - válaszoltam. - Ha erről lenne szó, te ugyanolyan jól használhatnád ezt a képességet, mint én.

Egy idő után a nővérünk megszólalt:

- Átugrottam a szomszédba, és megbeszéltem velük, hogy átmész, és imádkozol ezekért az emberekért.

- Rendben - feleltem. - Jim, gyere te is!

Amikor beléptünk a házba, megkérdeztem az idős hölgyet:

- Mama, mennyi ideje van tolószékekben?

- Két és fél éve - hangzott a válasz. - Szörnyű nehéz az életem. És nem csak azért, mert itt kell ülnöm állandóan. Éjjel-nappal szenvedek, és a fájdalom egy pillanatra sem hagy alább.

Miközben hallgattam, a lelkemben Isten lángja lobbant fel. Ezt mondtam:

- Te reumás ördög, a Jézus Krisztus nevében kiirtalak, ha addig élek is!

Rátettem a kezemet, felnéztem a mennybe, és segítségül hívtam Istent, hogy kiűzhessem azt a démont, a hölgy pedig meggyógyuljon.

Azután ezt mondtam neki:

- Mama, a Jézus Krisztus nevében szálljon ki a tolószékéből és járjon!

Ő pedig kiszállt és járt!

- Ejha, most aztán kiütötték az ördögöt! - mondta a bátyám.

- Ez volt a cél! - feleltem.

Átmentünk egy másik szobába, ahhoz a fiúhoz, akinek le akarták vágni a lábát. Néhány percre leültem, és Isten erejéről beszéltem neki.

- Jézus Krisztus üzenetével jöttünk hozzád - mondtam -, és nemcsak az üzenetével, hanem Isten erejével!

Azzal kezemet a végtagjára helyezve így szóltam:

- Az élő Isten nevében mondom: ezt a lábat sohasem fogják amputálni!

A lába meggyógyult.

Körülbelül hat hónap múlva újra beugrottam a nővéremékhez. Az ifjú hölgy az utca túloldaláról ezzel invitált:

- Át kell jönnie, nézze meg, milyen jól van az anyám és a bátyám!

Amikor benéztem hozzájuk, az idős hölgy nagyon boldog volt. Érdeklődtem a fia felől, mire így felelt:

- Ó, Jake nincs itthon! Olyan jól van, hogy lement a bárba; egész éjjel táncolt!

Ott vártam Jake-re, hogy beszélhessek vele az élő Istenről, akit már megtapasztalt a testében, és aki a lelkére is igényt tartott, hogy kijelentse benne Jézus Krisztus természetét.

Eltelt öt év, amikor egy alkalommal újra megálltam a nővéremnél.

- Emlékszel még itt szemben azokra az emberekre, akikért imádkoztál? - kérdezte. - Most Jake otthon van, éppen hazajött a munkából.

A verandán ülve beszélgettünk.

- Mi újság, Jake? - kérdeztem.

- Nem értettem, mi történik velem - mondta. - Először egyszerűen képtelen voltam elmenni táncolni. Utána a sört sem tudtam meginni; azután a dohány sem ízlett, utána pedig öröm költözött a szívembe. Rájöttem, ezt Jézus tette velem.

Ez a férfi újjászületett Istentől - a természete egyesült Istennel a Szent Szellem által. Áldott legyen az Ő drága neve!

Miután megérkeztem Johannesburgbe, néhány nappal később az egyik nagy missziós társaság igazgatója fölkeresett:

- Egy helybéli pásztorunknak - mondta -, akinek a gyülekezete néhány kapualjra esik az ön otthonától, hat hétre el kell utaznia. Amíg felkészül a saját munkája elkezdésére, nem prédikálna ebben a bennszülött közösségben?

Mindjárt az elején Isten így nyitott ajtót a számomra. Azonnal elfogadtam az ajánlatot!

Vasárnap délután már egy ötszáz zulusból álló gyülekezetben prédikáltam egy tapasztalt tolmácsnő segítségével, aki harminc éve a zuluk között élt.

Az összejövetel előrehaladtával a gyülekezet olyan szellemi állapotba került, ami szinte csak a ciklon előtti légkört átítató félelmetes csendhez, mély nyugalomhoz hasonlítható.

Ez a szellemi állapot akkor hágott a tetőfokra, amikor mintegy adott jelre a bennszülött hallgatóság hirtelen imádkozásban tört ki. Mindenki imádkozott - szentek és bűnösök egyaránt -, de senki sem jött előre, mert nem adtam erre felszólítást.

Isten elsőprő erővel győzte meg a bűnösöket, mégis úgy éreztem, nem akarja, hogy elkezdjünk aratni, amíg ő maga nem bocsátja sarlóját a vetésbe.

Egy Szent Szellemmel betöltött prédikátor élettapasztalata alapján mondhatom: nagy kár származik abból, ha nem várjuk meg, amíg a Szent Szellem munkája beérik a hallgatóság szívében. Sajnos gyakran megesik, hogy a jelenlévőkre nagy nyomást helyezve felszólítják őket a megtérésre, még mielőtt Isten elvégezhetné a meggyőzés munkáját, és teljes bűnbánatra jutnának.

Az összejövetel végén a tolmács ezzel fordult hozzám:

- Egész misszionáriusi pályafutásom során sohasem láttam még, hogy az imádkozás szelleme így működött volna egy bennszülött gyülekezetben!

A következő istentisztelet este hétkor kezdődött. Csendes nyugalom hatotta át az összejövetelt - Isten a szíveket vizsgálta.

A megtérésről prédikáltam: az igazi, százszoros gyümölcsöt érlelő megtérésről, a Szent Szellem adta megtérésről, a mennyei metanoiaról - a világtól, annak bűneitől és szellemétől való teljes elszakadásról, ahogyan a Jordán folyónál Jézus is elválasztotta önmagát minden igazság számára. (Mt 3:13-15)

Egyszer csak egy férfi fölállt a hallgatóság hátsó soraiban, és elindult az oltár felé. Amikor már csak három méter volt hátra, az Úr Szelleme lecsapott rá, és arccal előre elvágódott a földön.

Egy másik férfi is talpra állt, majd nyugodtan és határozottan elindult az emelvény felé. Amikor arra a helyre ért, ahol az első ember elesett, az Úr Szelleme őt is kiütötte, és pontosan rá zuhant.

Szépen egyesével az emberek elindultak az előtér felé. Mindegyik ugyanazon a helyen vágódott el, míg már tizenöt férfi feküdt egymás hegyén-hátán.

Forró, füledt este volt. Aggódtam, mert a halom legalján pont egy kis termetű ember feküdt arccal lefelé. A rajta levők így belenyomták az arcát a földbe, és attól féltem, még megfullad.

Még sohasem kerültem ilyen helyzetbe. Sok csodálatos isteni megnyilvánulást láttam már, de ehhez foghatót soha.

Hamarosan az emberkupac alján lévő kis fickó iránti emberi együttérzés teljesen erőt vett rajtam. Lehajoltam, és megpróbáltam két-három férfit lerángatni róla, de annyira egymás hegyén-hátán heverték, hogy lehetetlennek tűnt hozzáférni a legalsóhoz.

Az Úr Szelleme akkor a következőt mondta a szívemben:

- Ha Isten terítette le őket, nem bízhatnád rá azt is, hogy ne fulladjanak meg?

- Bocsáss meg, Uram! - feleltem, és visszaültem a pódiumra.

A tolmácsom nagyon zavarban volt.

- Dr. Lake, most mit fog tenni? - kérdezte tőlem.

- Az Úr cselekszi ezt - feleltem. - Most csak ülünk itt, és meglátjuk, mire készül a Szent Szellem, és hogy amit tesz, hogyan teszi. Ne feledd, testvérnő - Ő megismertette útjait Mózes-sel, és cselekedeteit Izrael fiaival. (Zsolt 103:7) Láttuk a tetteit - egészen különlegeseket -, most talán az útjait is megismerteti velünk.

Csendben ültünk. Körülbelül tizenöt perc múlva a földön heverő férfiak közül az egyik teli tüdőből elkezdte megvallani a bűneit. Egész lelkét kiöntötte abban a megvallásban; olyan nyilvánvaló volt, hogy nem tart vissza semmit! Rövid idő múltán felállt a földről, és isteni fényel az arcán visszament a helyére.

Addigra már egy másik férfi vallotta meg a bűneit, majd egy harmadik és így tovább, míg mind a tizenöten ki nem öntötték a szívüket Istennek, azután visszaültek a helyükre.

Megkértem a tolmácsot, hogy hívja oda hozzám az első embert (azt a kis növésűt, akiért annyira aggódtam), hogy föltehessek neki néhány kérdést.

Zulu bennszülött volt, aki egy holland családnál dolgozott. Ők egy holland nevet adtak neki: Willum.

- Willum - kérdeztem tőle -, mi történt, mialatt a földön feküdtél?

Így felelt hollandul:

- Ő főnök (a bennszülöttek mindig így szólították meg a fehér embereket), míg a földön feküdtem, Jézus jönni hozzám és mondani: „Willum, elveszem a bűneidet!” És Jézus elmenni. Azután újra jönni. És Jézus tenni kezét a szívemre, mozgatni fel-le, és mondani: „Willum, egészen fehérre teszem a szívedet!”

Willum a szemembe nézett. Egész lényét beragyogta a menny világossága, míg végül az arca olyan lett, mint egy angyalé.

- Egész szívem fehér! Egész szívem fehér! - mondta.

A barátjával ottmaradt a gyülekezetben, és egész éjjel énekeltek. Másnap reggel hatkor elmentek dolgozni.

Szerda este a feleségemmel a pódiumon ültünk. Willum és a barátja korán érkeztek, és helyet foglaltak az első sorban.

- John, ki az a fiú? - kérdezte a feleségem.

- Ő az, aki olyan nagy hatást tett rám vasárnap éjjel - válaszoltam.

- John, Jézus most szólt hozzám. Azt mondta, ha ráteszem a kezem a fiúra, Ő megkereszteli Szent Szellemmel.

- Akkor azonnal menj oda hozzá!

Rátette a kezét a fiúra, és a Szent Szellem három percen belül betöltötte. Nyelveken szólt, dicsérte Istent és prófétált.

A dél-afrikai város közelében, ahol szolgáltam, sziklás hegyek voltak, a sziklák mintha egymásból nőttek volna ki. Ezekbe a hegyekbe szoktam feljárni, hogy egyedül legyek és pihenjek.



Egy nap megláttam egy hölgyet, aki magával hozta a kisgyerekét, és letette őt egy alacsony szikla tetejére. Ott hagyott nála egy kis élelmet és vizet. Veszélyes dolgot tett, hiszen a gyermek le is eshetett és megsérülhetett volna. Ekkor észrevettem, hogy a kicsi nyomorék volt, nem tudott elmozdulni onnan.

Miután az anyja elment, odamentem hozzá, a kezemet rátettem és imádkoztam. Ő pedig leszökdelt a hegyről, hogy utolérje az anyját.

Mint hogy nem akartam találkozni senkivel, megkerültem a hegyet, hogy ne lássanak meg.

Egy nap eljött egy nő a spokane-beli Gyógytermekbe, a régi Rookery épületbe. Nem tudta fölemelni a karját. Azt mondta, az oldalán egy nyílt seb tátong, és az orvosok nem tudnak segíteni rajta. Hozzátette: nincs hite - sem az orvosokban, sem emberekben, sem Istenben vagy Jézus Krisztusban -, mégis megkérdezte, vajon tudnék-e segíteni rajta.

Háromszor imádkoztam érte - eredménytelenül. A harmadik alkalom után ezt mondtam Istennek: „Istenem, ez a nő nagyon bezárkózott. Nyisd meg a szívét, hogy elvehesse az áldást!”

Amikor másnap feltűzte a haját, egyszer csak észrevette, hogy a beteg karját használja, és egészen fejmagasságig felemelte. Ekkor megtapintotta az oldalát - a fekély eltűnt!

Azonnal telefonált, hogy ezt elűjságotlja nekünk.

- Testvérnő, gyere át hozzánk! - mondtam neki. - Itt már többen kívánják hallani a bizonyosságodat.

Mennyi hitet kíván Isten azok részéről, akik Hozzá jönnek, és kérnek Tőle valamit?

A következő kijelentés 1910 júniusában hangzott el a dél-afrikai East Cape Colonyban, Somersetben, egy nyelveken szólásban átadott üzenet magyarázatának utolsó mondataként:

„Krisztusban a makulátlan Isten ereszkedett le emberi állapotba, ugyanakkor a büntelen ember emelkedett Istenné - és a Szent Szellem volt, aki mindezt véghezvitte.”

Egy szent elmében nem foroghatnak gonosz dolgok, és gonosz ötletek sem foganhatnak meg benne. Ilyesmire csak egy szentségtelen elme képes. Pállal együtt mondom: „Az ilyenektől hajoljatok el!” (Róm 16:17) Lehet, hogy jól tud beszélni, mégsem ismeri Istent. Nem érti az üdvösség erejét, és nincsen benne Szent Szellem.

## 2. fejezet

### Hogyan küldött az Úr Dél-Afrikába?

Már kisfiú koromban azt terveztem, hogy Afrikába megyek. Fiatalemberként is erre készültem.

Röviddel a Szent Szellem-kereszttségem után a Szellem elkezdett bennem egy munkát - úgy tűnt, abból a célból, hogy kijelentse nekem és bennem Jézus Krisztus természetét.

A Szellem ilyenforma gyámkodása során, mialatt egészen újraformált, nagy érzékenység ébredt a lelkemben az emberek sorsa iránt. Megváltozott a gondolkodásom az emberiségről. Úgy láttam, mintha nagy fejtelenség közepette bolyongana, messze eltévelyedett, ide-oda tapogatózik és kóborol. Nincs határozott célja, és láthatólag nem érti, mi a problémák forrása, és hogyan térhet vissza Istenhez.

Mind nagyobb vágy támadt a lelkemben, hogy Krisztus üzenetét hirdessem, és bemutassam az Ő megmentő és áldást hozó erejét. Végül már ez a mindent elborító szenvedély irányította az életemet.

Csakhogy a szívem megosztott volt. Képtelen voltam sikerrel végezni a mindennapos étellel és munkával járó tevékenységeket. Amikor belépett valaki az irodámba - bár tudtam, húsz-harminc percig kell csak a szóban forgó ügyre koncentrálnom, és több ezer dollárral lehetek gazdagabb -, nem tudtam az üzletről tárgyalni vele.

A megítélésnek egy újfajta erejénél fogva beleláthattam az ügyfelek szívébe; tisztában voltam rejtett életükkel, indítékaikkal. Bennük is elkóborolt juhokat láttam, és elemi erővel tört fel bennem a vágy, hogy segítek nekik megtalálni Istent és igazi önmagukat.

A szívemben egyre mélyült a szakadék az üzleti érdekek és a vágy között, hogy segítek az embereknek Isten megtalálásában. Sok esetben egy-egy találkozó, amelynek nagy tranzakciót hozó, sikeres üzleti beszélgetésnek kellett volna lennie, ima-összejövetelként zárult: megkértem az ügyfeleket, hogy térdeljen le velem, én pedig kiöntöttem a szívem Istennek, hogy köszönjön rájuk.

Végül úgy döntöttem, beszélek a dologról a társaságunk elnökének. Bátran feltártam előtte, hogy mi foglalkoztatja a szívemet, és hogy az egész mögött mi áll.

- Maga kemény munkát végzett, Lake - mondta kedvesen -, egy kis változásra van szüksége. Vegyen ki három hónap szabadságot, és ha prédikálni akar, hát prédikáljon. Három hónap elteltével évi ötvenezer dolláros fizetés várja. Ez sok pénz, nemigen érez majd hajlandóságot arra, hogy vallásos álmok kedvéért fölládozza.

Megköszöntem az ajánlatát, azután elfogadtam egy testvér meghívását, hogy hirdessük együtt az evangéliumot. A céget otthagytam, és soha nem is tértem vissza.

A három hónap alatt mindennap nagy gyülekezetekben prédikáltam, emberek sokaságát láttam megtérni a bűneikből és meggyógyulni, és százával keresztelkedtek meg Szent Szellemmel. A három hónap végén ezt mondtam Istennek: „Az életemben örökre vége mindennek, ami nem Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése és bemutatása.”

Rendelkeztem a vagyonom felől, a pénzemet olyan alapítványokba helyeztem, ahol megítélésem szerint a legtöbbet kamatozott Isten országa számára, azután pedig teljes mértékben Istenre bíztam a magam és családom ellátását, és átadtam magam Jézus hirdetésének.

Amikor Illinois északi részén szolgáltam egy városban, a szállodánknál házimunkára alkalmazott fiú segítséget kért egy nagy fa kivágásához. Felajánlottam a segítségemet. Fűrészelés közben az Úr Szelleme tisztán és világosan megszólalt a szívemben: „Menj Indianapolisba! Készülj fel egy téli istentisztelet-sorozatra, keríts egy nagy csarnokot! Tavasszal Afrikába mégy!”

(Mindez beteljesedett. Ilyen az erő. Az erő sokféle módon nyilvánul meg. Létezik a hitnek olyan ereje, amely közel hozza azt, ami lehetetlennek látszik.)

Visszatértem a szállodába, és elmondtam a feleségemnek, mi történt.

- Már több napja tudom, hogy itteni munkád véget ért - felelte -, mert amikor imádkoztam, a Szellem ezt mondta: „A férjed továbbmegy innen.”

Indianapolisba mentem. Az Úr csodálatos módon vezetett; pár napon belül szereztem egy nagy csarnokot, és az Ő útmutatása szerint istentiszteleteket kezdtem tartani.

A következő év februárjában (egy ideje már prédikáltam akkor) egy nap a prédikátortársam így szólt hozzám:

- John, mennyibe kerülne a csoportunknak egy utazás Johannesburgbe, Dél-Afrikába?

- Kétezer dollárba - feleltem.

- Ami azt illeti, ideje lenne imádkoznunk a pénzért, ha tavasszal Afrikába megyünk.

- Tom, én már újév óta imádkozom ezért, de a pénz felől nem hallottam semmit, sem az Úrtól, sem mástól.

- Sebaj, imádkozzunk újra!

Tom szobájába mentünk, és letérdeltünk az ágya mellett imádkozni.

Egy idő után hátra vágott:

- Fejezd be az imát, John! Jézus éppen most szólt hozzám: négy napon belül elküldi nekünk a kétezer dollárt.

Négy nappal később Tom a postahivatalból hazajövet az asztalra hajított négy darab ötszáz dolláros váltót.

- John - mondta -, itt a válasz! Ezt Jézus küldte. Utazunk Afrikába!

Az ajándékot Tom egyik barátja küldte, egy levél kíséretében. Ezt írta: „Épp a bankban voltam Monroviában, Kaliforniában, amikor egy hang megszólított: »Küldj kétezer dollárt Tom Hezmalhaltz részére!« A tiéd, Tom, akármilyen célra rendelte Isten.”

Sose tudtam meg, ki írta a levelet, mert az illető azt kérte, hogy senki más ne tudjon róla.

Azonnal el is mentünk, és megvettük a jegyeket az egész csoportunk számára az Indiana állambeli Indianapolisból a dél-afrikai Johannesburgig tartó útra. Tizenketten voltunk: nyolc-tagú családom és még négy személy. Az Afrikába szóló jegyek már a zsebünkben voltak, de még sok más költséggel is számolni kellett az úton, és nekem csak másfél dollárom volt.

Amint a vonatunk kigördült az indianapolisi állomásról, az addig titkáromként alkalmazott fiatalember a vonat mellett futva bedobott az ablakon egy kétdolláros bankjegyet. Így összesen már három és fél dollárunk volt.

Egy fiatal nő, aki korábban nekünk dolgozott, velünk utazott egészen a Michigan állambeli Detroitig. Szükségem volt tíz dollárra, hogy jegyet vehessek neki Észak-Michiganbe.

Útközben ezt mondtam a feleségemnek:

- Jen, ha megérkezünk Detroitba, szükségem lesz tíz dollárra, hogy vonatjegyet vegyek Winnie-nek, de nincs rá pénzem.

Így hát lehajtottuk a fejünket, és imádkoztunk.

Ami a személyes szükségleteinket illeti, mindig ezt a gyakorlatot követtük. Soha senkinek sem beszéltünk arról, hogy mire van szükségünk - egyedül az Úr előtt tártuk fel a helyzetünket.

Detroitba érve a bátyám és már férjezett nővérem várt bennünket. Velük volt Jim is, az öcsém.

Leszálltam a vonatról, Jim karon fogott, és átsétáltunk az állomáson. Azután ezt mondta:

- Jack, remélem, nem gurulsz be ettől, de szeretnék adni valamit - azzal előhúzott a tárcájából egy tízdolláros bankjegyet, és a mellényzsebembe csúsztatta.

Megköszöntem neki, sarkon fordultam, és megvettem a jegyet Winnie-nek.

Még mindig megvolt a három és fél dollárom. Vettünk pár babkonzervet és más élelmiszert, amelyeket a vonaton fogyasztottunk el, úton a New Brunswick-beli St. Johnsba.

Amikor végül fölszálltunk a Liverpoolba tartó hajóra, még maradt egy és egy negyed dollárom. A fedélzeten ötven centet adtam a hajópincérnek, ötvenet pedig a szobainasnak. Amikor megérkeztünk Angliába, még mindig volt nálam huszonöt cent.

Öt napig az utazási társaság költségén Liverpoolban időztünk, amíg a második hajóra vártunk.

Egy nap a feleségem így szólt hozzám:

- Mi lesz a szennyes ruháinkkal?

- Küldd csak le a mosodába! - feleltem. - Ugyan nincs pénzem, de mire szükségünk lesz rá, az Úr talán tesz valamit.

Rengeteg elfoglaltságom közepette teljesen meg is feledkeztem a dologról. A Liverpoolban töltött utolsó éjjel, alighogy lefeküdtem éjfélután, a feleségem megszólalt:

- Mi lesz a szennyessel?

- Sajnálom, megfeledkeztem róla - válaszoltam.

- A férfiak már csak ilyenek! Akkor most én beszélek róla. Tudtam, hogy nincs nálad pénz, és nálam sincs, tehát imádkoztam a dolog felől. Imádkozás után úgy éreztem, le kell mennem a mosodába, hogy megkérdezzem, mennyi lesz a számla. Egy dollár hatvanöt cent volt. Miközben visszatértem a szállodába, elmentem egy úriember mellett, aki megszólított: „Bocsásson meg, de úgy érzem, ezt oda kell adnom magának” - és átnyújtott nekem egy maréknyi pénzérmét. Visszamentem a mosodába, leszurkoltam az összeget a mosodásnak, és kiderült, hogy pontosan annyi volt, amennyi a számlán szerepelt.

Ez is mutatta, hogy Isten jelenléte körülvesz bennünket, és mi örvendeztünk az apró bizonyíték láttán.

Másnap reggel vonattal Londonba indultunk, és még este hajóra szálltunk Dél-Afrika felé.

Akkor egy angol shillingem volt. Amikor kikötöttünk Madeirán, a Kanári-szigetek egyikén, gyümölcsöt vettem rajta a gyerekeknek, és így egyetlen fillérem sem maradt.

Tudtam, hogy a dél-afrikai bevándorlási törvények értelmében csak akkor szállhatunk partra, ha a bevándorlási hatóság tisztviselője előtt igazolom, hogy legalább 125 dollárral rendelkezem. Komolyan imádkoztunk a dolog felől. Mire elértük az Egyenlítőt, nyugalom költözött a szívembe, és többet már nem is tudtam imádkozni ebben az ügyben.

Nyolc-tíz nappal később megérkeztünk Cape Town kikötőjébe, ahol a hajónk horgonyt vetett. A bevándorlási hivatal képviselője feljött a fedélzetre, és az utasok felsorakoztak a pénztárnál, hogy bemutassák a pénzüket, és átvehessék a partraszállásra jogosító jegyet.

- Most mihez kezdesz? - kérdezte a feleségem.

- A többiekkel együtt én is beállok a sorba. Mindeddig engedelmeskedtünk az Úrnak; most Ő következik.

Ott álltam a sorban, készen arra, hogy megmagyarázzam kényszerű helyzetünket, amikor egy utastárs megfogta a vállam, jelezve, hogy álljak ki a sorból, és menjek vele a hajókoriáthoz, mert mondani akar valamit. Feltett néhány kérdést, majd előhúzott a zsebéből egy utazási csekkfüzetet, és átnyújtott két darab pénztalványt összesen 42 font sterlingről, azaz kétszáz dollárról kiállítva.

- Úgy érzem, segítenem kell a munkáját ezzel az összeggel - mondta.

Johannesburg Cape Towntól ezer mérföldre van a szárazföld belseje felé. Az egész út folyamán buzgón imádkoztunk, hogy majd legyen otthonunk. Hitből élő misszionáriusok lévén sem valamiféle testület, sem barátok nem álltak a hátunk mögött, már ami az anyagi ellátást illeti. Istenre bíztuk magunkat. A Johannesburgbe tartó úton bizony gyakran meghajtottuk a fejünket, és emlékeztettük Istent arra, hogy amikor megérkezünk, szükségünk lesz lakásra.

Amikor befutott a hajónk, és partra léptünk, észrevettem egy felénk igyekvő kicsike hölgyet, akin rögtön láttam, hogy amerikai.

Odalépett Tomhoz és megszólította:

- Önök amerikai missziós csoport?

- Igen - felelte.

- Hányan vannak?

- Négyen.

- Nem - mondta -, akkor nem maguk az a család. Nincsenek többen?

- De igen - felelte Tom. - Mr. Lake.

Az asszony hozzám fordult:

- Hány tagú a családja?

- Csak a feleségem, jómagam és hét gyerek - válaszoltam.

- Ó - mondta -, maguk az a család!

- Parancsol, asszonyom?

- Amikor tegnap este imádkoztam, Isten azt mondta, jöjjenek ki ez elé a hajó elé, mert ezzel érkezik egy amerikai misszionárius a családjával - kilenc fő, két felnőtt és hét gyermek -, és nyújtsak nekik szállást.

Aznap délután háromkor már fedél alatt voltunk egy bebútorozott házikóban, Johannesburgban. Isten gondoskodott az otthonunkról.

Szeretett jótevőnk egy amerikai misszionárius, Mrs. C. L. Goodenough volt. A későbbiekben is kedves barátunk és az Úrban munkatársunk maradt.

Hát így jutottunk el Afrikába.

### 3. fejezet

## Hogyan szenteltem életemet a gyógyítás szolgálatának?

Aki nem tudja, milyen környezetből származom, föl sem foghatja, mekkora hatással volt életemre az a kijelentés, hogy Jézus ma is gyógyít - és azt sem, hogy ez mit jelentett a számomra.

Tizenhat gyermekes családban nőttem fel. A szüleink életerős, egészséges emberek voltak. Anyám hetvenöt éves korában halt meg, az apám pedig ma, amikor e sorokat írom, hetvenhét esztendősn.

Mielőtt megismertem és megtapasztaltam a mi Urunkban a Gyógyítót, a családom nyolc tagját temettük el. Halállal végződő betegségek különös sorozata kísértett a családban. Harminckét esztendőn keresztül valaki mindig beteg volt az enyéim közül. E hosszú idő alatt a betegség árnyéka sohasem hagyta el az otthonunkat.

Ahogy visszagondolok gyermek- és ifjúkoromra, rémálomszerű emlékképek törnek föl bennem: betegség, orvosok, ápolónők, kórházak, halottaskocsik, temetések, temetők és sírkövek, gyászoló család, egy megtört szívű anya és bánattól sújtott apa emléke, akik rettenetes vívódáson mentek keresztül, hogy a múlt fájdalmát elfeledve élő családtagjaikkal törődjenek, akiknek szükségük volt a szeretetükre és gondviselésükre.

Mire kijelentést kaptunk Krisztusról mint Gyógyítónkról, a bátyám - aki huszonkét éve sínylődött betegségben, és akinek orvosi kezelésére az apám egy egész vagyont költött, hasztalan - már haldoklott. A veséi folyamatosan véreztek, és vérképző ételekkel tartották életben, amelyek szinte éppoly gyorsan termelték a vért a szervezetében, mint amilyen gyorsan kiürült belőle. Soha senkit nem ismertem, aki olyan heves fájdalmakat és olyan hosszú ideig szenvedett volna, mint ő.

Az egyik nővérem harmincnégy éves létére haldoklott, öt rákos csomóval a bal mellében. Mielőtt lemondtak volna az életéről, egy híres német sebész ötször műtötte meg Michiganben, egy nagy detroit-i kórházban. A műtéteket követően négy másik csomó keletkezett, így már öt daganat volt a testében.

Egy másik nővérem vérfolyásban haldoklott. Életadó vére napról napra folyt el, míg már a halál torkában volt ő is.

A magam életében és körülményeiben hasonló állapotokról lehetett beszélni. Megnősültem és családot alapítottam, de a házasságkötés után igen hamar a problémáknak ugyanolyan sorozata kezdődött el, mint az apám családjában. A feleségem szívbetegség és tüdőbaj miatt rokkant meg. Kihagyott a szívverése, és elvesztette az eszméletét. Néha a földön fekvő vagy az ágyában letem rá eszméletlen állapotban, olyan hirtelen érte a csapás.

Mind erősebb serkentőket kellett alkalmazni a szív működése élénkítésére, míg végső, heroikus erőfeszítésként már nitroglicerintablettákat használtunk, csak hogy serkentsük a szívverését valamiképp.

Az ilyen rosszulletek után heteken keresztül félig magatehetetlen állapotban maradt (az orvosok szerint a túl erős serkentők miatt).

Ám hirtelen, a legmélyebb sötétség közepette - amikor a reményvesztett orvosok hátraléptek és beismerték, hogy képtelenek segíteni; amikor a sötétség és a halál felhője újra ott lebegett a család fölött - egy istenfélő szolgáló üzenete, aki elég nagy és Istenhez elég hűséges volt ahhoz, hogy az Ő teljes igazságát hirdesse, elhozta számunkra a menny világgosságát!

Elvittük haldokló bátyánkat egy gyógyító otthonba Chicagóba, ahol kézzel imádkoztak érte. Azonnal meggyógyult; épkézláb emberként kelt föl a halálos ágyáról. Ezután négy mérföldet gyalogolt, hazajött, és betársult apánk vállalkozásába.

Nagy öröm és csodás remény fakadt föl a szívünkben! A szemünkkel láttuk Isten gyógyító erejének igazi megnyilatkozását. Gyorsan intézkedtünk rákban szenvedő nővérünk elszállításáról ugyanabba a gyógyító otthonba. Hordágyon vittük oda. A gyógyító istentiszteleten ezt mondta magában: „Mások meggyógyulhatnak, mert ők olyan jók, de félek, a gyógyulás nálam nem következik be.” Ez a dolog nagyobbnak tűnt a számára, mint amit befogadhatna.

Ám a prédikálás és tanítás hallatán - amely a Jézus Krisztusban nyerhető gyógyulásról szólt Isten Igéje alapján - remény fakadt fel a lelkében. Imádkoztak érte kézzel. Amint a hit imája fölhatolt a mennybe, Isten ereje rászállt, és a lényét izgalommal töltötte be. Azonnal megszűntek a fájdalmai! A daganat fokozatosan tűnt el. A rák nagy magja elfeketedett, és néhány nap múlva kilöködött, a kisebbek pedig egyszerűen eltűntek. A csonkolt mell elkezdett újranozni, és tökéletes testrészé vált.

Milyen mámoros lett a szívünk! Szavakkal el sem lehet mondani ezt a történetet! Új hit tört föl bennünk. Ha Isten képes volt meggyógyítani haldokló bátyánkat és haldokló nővérünket, ha rákos daganatokat tüntethetett el, akkor Ő mindent és mindenkit meg tud gyógyítani!

Ezután már a vérfolyásos testvérünk is mindinkább Istentől várta a gyógyulást. A férjével együtt elkötelezett keresztények voltak, de - bár imádkoztak a dolog felől - mintha nem érkezett volna válasz az imáikra egy ideig. Azután egy éjjel telefonon hívtak: ha még látni akarom élve, azonnal siessék hozzám!

Amikor megérkeztem, a halál már rátelepedett. Nem volt eszméleténél, a teste kihűlt. A pulzusát sem lehetett kitapintani. A szüleink sírva térdeltek az ágya mellett, a férje is bánattól sújtva térdelt az ágy lábánál. A csecsemőjük a bölcsőben feküdt.

Hatalmas kiáltás szakadt föl a lelkemből, ahogyan még sohasem kiáltottam Istenhez. Nem halhat meg, azt nem hagyhatom! Hát nem halt meg Krisztus érte? Nem nyilvánította ki Isten az Ő gyógyító erejét a többiek érdekében, és nem kell-e neki is meggyógyulni hasonlóképpen?

Nem is találnék szavakat, hogy elmondhassam, micsoda kiáltás volt a szívemben, és a gyűlöletnek milyen lángját szította föl bennem Isten Szelleme a halál és a betegség iránt! Mintha magának Istennek a haragja szállta volna meg a lelkemet!

Miután telefonon és táviratokon keresztül néhány hívő barátunktól imatámogatást kértünk, segítségül hívtuk az Urat. Jézus Krisztus nevében megdorgáltam a halál erejét. Egy óra sem telt bele, és már örvendezhettünk az élet visszatérének bizonyítéka láttán. A nővérem teljesen meggyógyult! Öt nappal később ő is eljött apánk házába, hogy részt vegyen a karácsonyi vacsorán.

A négy személy közül, aki akkor megtapasztalta Isten gyógyító érintését, a feleségem volt az utolsó. Már évek óta lassan haldoklott, kimondhatatlan gyötrelmeket szenvedett. De ő, mielőtt Isten ereje meglátogatta volna, ráébredtem - mint még sosem -, milyen megszentelt jellemet vár el Isten a részünkről, és hogy egy kereszténynek mit kell adnia az Úrnak.

A halál napról napra lassanként a hatalmába kerítette. Azután elérkeztek az utolsó órák. Éppen nálunk volt egy lelkész testvér. Megállt Jennie ágyánál, majd könnyes szemmel visszajött hozzám, és ezt mondta: „Nyugodj bele, hogy a feleséged meghal.”

A kisbabáimra gondoltam - és őreá, akit úgy szerettem, mint a tulajdon lelkemet. Valami láng gyulladt föl a szívemben. Úgy éreztem, ez a javaslat magát Istent sértette meg, ám még sok mindent meg kellett tanulnom.

Miközben vihar dúlt a lelkemben, visszaértem a házba, fölkaptam a Bibliámat a kandallópárkányról, és az asztalra hajítottam. Ha valaha Isten megtette, hogy egy Bibliát éppen annál az üzenetnél nyit föl, amelyre valakinek a legnagyobb szüksége van, hát velem bizonyosan megtette!

A könyv ugyanis az Apostolok cselekedetei 10. fejezeténél nyílt ki, ahol a tekintetem a 38. versre esett: „A názáreti Jézust, mint kente fel őt az Isten Szent Szellemmel és hatalommal, aki széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, akik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten volt Ővele.”

Mint derült égből a villámcsapás, ezek a szavak úgy hatoltak át a szívemen.

Az ördög hatalma alatt! Tehát nem Isten a betegség szerzője! És nem Isten betegítette meg azokat az embereket, akiket Jézus meggyógyított!

Gyorsan fellapoztam az Ige egy másik szakaszára mutató utalást, és a Lukács 13:16-ban elolvastam Jézus szavait: „Hát ezt az Ábrahám leányát, kit a sátán megkötözött ímé tizenhét esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből?” Tehát Jézus itt is az ördögnek tulajdonította a betegséget!

Micsoda hit tört föl a szívemben! Isten Igéjének, Jézus szolgálatának micsoda felismerése lobbant át lángként a lelkemen! Olyan világosan láttam, mint még sosem, hogy Jézus miért gyógyította a betegeket: Atyja akaratát cselekedte, és ezáltal lerontotta az ördög munkáit. (Zsid 2:14)

Így szóltam magamban: „Az ördögnek ez a munkája - amellyel a feleségem életét tönkretesz - Jézus nevében meg fog szűnni, mert Krisztus meghalt, és Ő maga vette fel erőtlenségeinket, és hordozta betegségeinket.”

Elhatároztuk, hogy délelőtt fél tízkor lesz az ideje, amikor imádkozunk a feleségem fölépüléséért. Újra telefonáltam és táviratoztam a barátaimnak, hogy ők is kapcsolódjanak be imában.

Kilenc harminckor ott álltam a halálos ágyánál, és az élő Istenhez kiáltottam. Isten ereje betöltötte őt; tetőtől talpig felvillanyozta. Bénultsága elhagyta, a szívverése szabályos lett, köhögése megszűnt, légzése egyenletessé vált, és a testhőmérséklete is normális lett. Isten ereje úgy áramlott át rajta, ahogy a vér folyik az erekben.

Amint imádkoztam, hallottam, hogy egy hang hagyja el az ajkát - ám most nem a gyengeség jeleként; erős, tiszta hang volt ez. „Dicsőség Istennek, meggyógyultam!” - kiáltotta. Azzal megragadta az ágyneműt, visszahajította, és egy pillanat alatt talpra állt. Micsoda nap - vajon elfelejthetném valaha is?! Isten ereje megmámorosított bennünket, gyógyulása láttán az Úr öröme járta át a szívünket.

A hír az egész városban, sőt államban, és országszerte is elterjedt. Az újságok erről írtak, és otthonunk az érdeklődés középpontjába került. Az emberek nagy távolságról utaztak hozzánk, hogy találkozzanak és beszéljenek Jennie-vel. Levelekkel is elárasztották őt.

Új fény virradt a lelkünkben. A gyülekezetben szorgalmasan tanították, hogy a csodák ideje lejárt, és emiatt a családunk nyolc tagját hagytuk meghalni. De most, ahogy az igazság fénye beragyogta szívünket, már láttuk, hogy ez hazugság - kétségkívül az ördög agyalmánya, amelyet az egyház mint igazságot hirdet fáradhatatlanul, s ezzel megrabolja az emberiséget Jézus vérén szerzett, jogos örökségtől.



Az otthonunkba érkezett emberek ezt mondták: „Ha Isten meggyógyított benneteket, biztosan megteszi velünk is. Imádkozzatok értünk!” Ekképpen rákényszerültünk a szolgálatra, Isten pedig meghallgatta az imáinkat, és sokan meggyógyultak.

Azóta sok év telt el, ám egyetlen nap sem anélkül, hogy Ő ne válaszolt volna a kéréseinkre. Én ennek a szolgálatnak szenteltem az életemet, ezt végzem éjjel és nappal. Az eredmény: nem csupán egy-két, néhány száz vagy akár ezer, hanem több tízezer ember gyógyulása.

A megfelelő időben Isten elhívott Dél-Afrikába, ahol Isten gyógyító erejének olyan megnyilvánulásait láthattam, amilyenek talán az első apostolok óta nem történtek a világon.

Keresztény férfiak Szent Szellem-keresztséget nyertek, kimentek Isten hatalmas erejével, Jézus nevét hirdették, betegekre vetették a kezüket, és ők meggyógyultak! A bűnösök pedig - Isten erejének ilyen bizonyítékai láttán - örömben kiáltoztak, és odaadták magukat Isten szolgálatára. Ahogy Jézus és az apostolok idejében is történt: „és lett nagy öröm abban a városban” - és nemzetben. (Csel 8:8)

Végül Isten elhozott Spokane-be, ahol minden héten beteg emberek százai felé szolgálunk. A város megtelt Isten dicséretével az Ő gyógyító erejének áldott megnyilvánulásai miatt, amelyek mindenhol megtörténnek. Még ötezer mérföldnyi távolságról is érkeznek hozzánk gyógyulni vágyó emberek. Egyesek levelet írnak, mások táviratoznak - némelyek a föld túlsó széléről kérnek imát, és Isten jóindulattal válaszol.

Lelkészek és gyülekezetek látták a földön mindenütt, hogy bár az egyház tanítása szerint a csodák kora az apostolokkal véget ért, ez az állítás hamis. Látták, hogy őszinte emberek számára Isten gyógyító ereje éppúgy hozzáférhető ma is, mint amikor Krisztus a földön szolgált. Isten ajándékai és elhívásai megbánhatatlanok, és ma is Krisztus a Gyógyító.

## 4. fejezet

### Még több kaland Istennel

Dél-afrikai szolgálatom idején összeakadtam egy agglégénnyel, aki mindent gyűlölt, ami kapcsolatban áll a kereszténységgel. Az a hír járta róla, hogy addig szidja-átkozza a prédikátorokat, míg tovább nem állnak arról a helyről.

Egy nap feltűnt nekem, hogy már nem láttuk egy ideje, hát úgy döntöttem, elmegyek hozzá. Azonnal figyelmeztettek rá, hogy milyen fogadtatásra számíthatok. Ennek ellenére meglátogattam.

Amikor beléptem az otthonába, kiderült, hogy igen beteg ember. Mielőtt megszólalhatott volna, ledobtam a kalapom, imádkoztam, hogy Isten gyógyítsa meg, azzal távoztam is.

Pár nappal később eljött a gyülekezetbe - más emberként!

Az lenne jó, ha egy keresztény gyógyulásáért - aki Isten gyermeke, krisztusi ember - nem is kellene imádkozni. Igazából neki a folyamatos, tartós egészség az osztályrésze, hiszen tele van Isten életével!

Jézus Krisztus egyszerre Isten törvénye és élete.

Amikor Afrikában éltem, az egyik szolgálati ágazatunk a bennszülöttek között folyó munka volt. Áldom Istent azokért a csodákért, amelyeket látnom engedett a bennszülöttek között. Úgy hiszem, olyan kiváltságban volt részünk, ami modern korunkban más fehér embereknek nem adatott meg.

Baszutföldön 1912 karácsony estéjén hetvenöt gyógyult leprással úrvacsoráztunk. Egy fekete ember szolgálata folytán gyógyultak meg, akinek első találkozásunkkor minden ruházata egy kecskebőr kötényből állt.

Csodálatos volt olyan emberrel együtt lenni, akinek szolgálata alatt hetvenöt leprás gyógyult meg! Egyeseknek az orruk, másoknak az ujjuk, a nagylábujjuk vagy a fülük hiányzott.

Elmondok egy másik „leprás történetet” is. Körülbelül hét héttel ezelőtti időpontig egy Young nevű férfi karanténban élt Nebraska államban. Csak egy másik lepráson keresztül lehetett levelezni vele, aki egyébként szenátor volt.

Young római katolikus neveltetést kapott, és hitt Isten gyógyító erejében. Az Úr a tudtára adta: be fog avatkozni az életébe, hogy meggyógyítsa.

Az intézet hivatalnokai felfedezték, hogy a rendelkezések ellenére leveleket küld és fogad.

Amikor kérdőre vonták, Young ezt mondta: „Valóban levelet váltottam olyan emberekkel, akik hittel imádkoznak, hogy ne haljak meg úgy, mint egy kutya vagy disznó.”

A hivatalnokok látni kívánták a leveleket, majd néhány napon belül visszajöttek hozzá: „Ha úgy gondolja, hogy meggyógyulhat, elengedjük magát, feltéve, hogy megígéri: egyenesen Spokane-be megy, ezekhez a gyógyító emberekhez.”

El is indult Spokane-be, miután biztosították számára a szükséges anyagi ellátást.

Egy nappal Spokane-ből történt távozásom előtt leültem ezzel az emberrel, és ő lediktálta nekem Isten ereje által véghezvitt gyógyulásának történetét. Ezután csatlakozott a feleségéhez és gyermekeihez Key Westen.

Az én Uram nem halott! Mégis ezt kell mondanom, szeretteim: megelégedtünk azzal, hogy a csecsemőkorunkat éljük Krisztusban; hogy sose lépjünk ki a csecsemőkorból, és kisbabákként óbégassunk, ahelyett, hogy Isten kegyelme által föltárnánk Jézus Krisztus szívének titkait, és Isten tüzes lángjait lehívnánk a mennyből a lelkünkre!

Amikor ez megtörténik, csak állunk és bámulunk majd a tettek láttán, amelyeket Isten a magunk és mások életében véghezvisz.

Elhoztak egy bizonyos Mrs. McDonaldot a Gyógytermekbe. A tüdőbaj annyira elsorvasztotta, hogy alig nyomott többet harminc kilónál. Az állapota olyan rohamosan kezdett javulni, hogy naponta majdnem fél kilóval gyarapodott!

Eljött az Isteni Gyógyulás összejövetelelünkre, és nyilvános biznyságot tett a gyógyulásáról.

Egy órával később felhívott telefonon: „Olyan boldog vagyok - mindenkinek tudnia kell róla! Egész hazáig gyalogoltam, begyűjtöttem két sütit, és most vacsorát készítek - erre több mint egy évig képtelen voltam!”

Egy tizenkét éves fiú gerinctuberkulózisban szenvedett. A betegsége olyan súlyos volt, hogy éjjel-nappal acélmellényt kellett viselnie. Néhány napra elhozták a Gyógytermekbe, hogy imában részesüljön.

Tíz napnál is kevesebb idő alatt az állapota annyit javult, hogy már egyáltalán nem használta a mellényt. A vállai kiegyenesedtek, a gerincoszlopa megerősödött, és a fiú hazatért rosaliai otthonába, dicsérve Istent azért, hogy 1919 márciusában a városunkban megmutatta: még mindig Jézus Krisztus a Gyógyító!

A Cape Colony-beli Cookhouse-ban élt tíz testvér, a Watson fivérek - üdvösséget nyert és Szent Szellemmel megkeresztelt férfiak.

Amikor összejövetelet vezettem az egyikük otthonában, a Szellem leszállt a család legfiatalabb tagjára. Felállt, és láttuk, hogy egy színelőadásra készül. Teljesen a Szent Szellem hatalma alá került. Természetes szinten tudatában sem volt annak, hogy mi zajlik körülötte.

Egyszer csak Isten Szelleme rázuhant egy másik testvérrre is, majd egy harmadikra, és így tovább, míg mind a tízen ugyanannak a színdarabnak a szereplőivé váltak.

Ott ültünk órákon át, és száj tátva néztük a tökéletes ötfelvonásos drámát, amelyben azt adták elő, hogy mit tett Isten az emberiséggel a világtörténelem során.

Akkor este olyan mély istenfélelemmel távoztam onnan, hogy utána hetekig nagyon érzékenyen követtem az Urat.

Ha egy keresztény úgy él, hogy a szívében nem lakik ott a Szellem ereje, akkor az élete csak fáradságára van a testnek. Ez az ember olyan parancsoknak igyekszik engedelmessé válni, és olyan mintákat próbál követni, amihez nincsen hatalma.

Hála legyen Istennek: a keresztény élet, amelyet Krisztus Szellemének hatása energizál, öröm, erő és dicsőség forrása lesz a lelkedben!

## **1916 húsvétja**

Amikor Bloemfonteinban, Orange Free államban prédikáltam, részt vett az összejöveteleken egy Johnson nevű, tizenkét éve epilepsziás férfi. Naponta 12-15 rohama volt.

Az egyik istentisztelet után egy csoportunk éppen közösségben volt Istennel az imádkozás szellemében, egy szabadtéri szolgálatra való előkészületként.

Valaki odafordult ehhez a fiatalemberhez, és megkérdezte tőle, vajon szeretne-e keresztény lenni.

„Úgy gondolom, nem - felelte. - Ha rajtam múlna, ugyanazt tenném holnap is, mint amit ma tettem.”

Isten Szelleme lesújtott rá, mint derült égből a villámcsapás, és arccal előre elvágódott a földön. Másnap reggel tízig ott is maradt.

Még reggel előtt ez a fickó, akinek korábban naponta tizenöt rohama volt, nemcsak üdvös-séget nyert, hanem meg is gyógyult. Reggel tízkor pedig megkeresztelkedett Szent Szellemmel is.

Egy nap a bloemfonteini lelkészünk baszutó bennszülöttek számára tartott összejövetelt. Nem beszélte annyira a nyelvüket, hogy azon prédikálhatott volna nekik, ezért szüksége volt egy tolmácsra. Vele volt Johnson is.

A tolmács nem érkezett meg. Ám amikor az istentisztelet ideje eljött, leszállt Isten ereje. Mindenki bámulatára felállt, és hirdetni kezdte az Igét a bennszülötteknek - a legtisztább baszutó nyelven!

Amikor az egyik este prédikáltam, az Úrnak Szelleme leszállt egy férfira az első sorban, aki Angliából érkezett lelkész volt.

Ez az ember - miközben ülő testhelyzetben maradt - elkezdett felemelkedni a székéből. Azután szépen visszaereszkedett a székre, majd fokozatosan újra felemelkedett, egy kicsit magasabbra, mint az előbb. Ezt háromszor ismételte meg.

Vajon érvényét veszítette volna a gravitáció törvénye?

Nem gondolom.

Véleményem szerint a lelke olyan mértékben egyesült Isten Szellemevel, hogy az Ő rendkívül intenzív vonzereje húzta fel.

Egyszer a vonatomra várva a logansporti vasútállomáson álltam Indiana államban. Olasz férfiak csoportjára lettem figyelmes, akik - láthatólag munkások - egy padon üldögéltek. A munkahelyükre készültek valahová.

Miközben föl-le sétáltam a peronon, ezt mondtam magamban: „Ó Istenem, mennyire szeretném, ha beszélhetnék ezeknek az embereknek az élő Krisztusról és az Ő megmentő erejéről!”

„Megtetheged” - felelte a Szent Szellem.

Odaléptem hozzájuk, és prédikálás közben azon kaptam magam, hogy valami idegen nyelven kezdek beszélni.

Megszólítottam a csoport egyik tagját, és ő azonnal olaszul válaszolt. Megkérdeztem, honnan jött, mire ezt felelte: „Nápolyból”.

Isten megengedte, hogy tizenöt percig egy számomra ismeretlen nyelven, olaszul szóljam a Krisztusról és Isten erejéről való igazságokat ezeknek a munkásembereknek.

Egy kis villanás volt ez - egy fénysugár -, de egy nap, hála Istennek, eljön a zápor a mennyből, amely úgy felkeni a hívők szellemét, hogy Isten ereje által a földön létező összes nyelven megszólalnak majd. „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég.” (Mt 24:14)1

Mialatt Afrikában voltam, az angol államegyház egy három férfiből álló bizottságot küldött egy évre Johannesburgbe, hogy a dél-afrikai munkánkról jelentést írjanak Angliába.

Ennek eredményeként az anglikán prédikátorok nagy konferenciát szerveztek, és engem is felkértek igehirdetésre.

Ez pedig az anglikán egyház gyógyító társaságainak megalapításához vezetett.

A nemzet mostanában részesült egyik „gyógyítójuk”, Mr. Hicks áldásos szolgálatából, aki országsszerte összejöveteleket tartott különböző episzkopális gyülekezetekben.

Éppen most érkeztem Portlandből, ahol a gyülekezet körül tíz háztömbnyi körzetben betegszállító autók torlaszolták el az utakat.

Mr. Clark Mitchellt tíz éve baleset érte fakitermelés közben, amelyben a bal oldala súlyosan megsérült - a bal térde és válla szétzúzódott.

Tíz esztendőn át nagy fájdalmakat szenvedett. A térdén tumor keletkezett; olyan nagy, hogy kitöltötte a nadrágszárát.

Ahogy elmondta nekem, időnként képes volt egy háztömbnyi sétát tenni, de csak nagy fájdalom árán. Máskor az állapota arra kényszerítette, hogy az otthonában üldögéljen.

Egy nap a Pacific Avenue-n igyekeztem a Szabad Metodista Gyülekezetben tartandó összejövetelre; amikor Mr. Mitchell háza mellett elhaladtam, a lánya integetni kezdett nekem. Meglátott közeledni, és odaszólt az apjának:

- Látom Mr. Lake-et. Behívom hozzánk!

- Nem, ne hívd be! - felelte Mr. Mitchell. - Az efféle dolgokból nem kérek.

Bár a körülményekről nem tudtam, ha tudtam volna, se törődtem volna vele. Skót vér folyik az ereimben.

Amikor beléptem az otthonukba, ezt mondtam:

- Mr. Mitchell, nincs időm beszélgetni önnel.

Ledobtam a felöltőmet és a kalapomat, azzal letérdeltem imádkozni. A férfi jelezte, hogy a térdével van baj, így hát rátettem a kezemet a térdére, és imádkozni kezdtem. Közben felismertem, hogy meggyógyult.

- Mr. Mitchell - mondtam -, nyújtsa ki a lábát!

Megtette.

- Most keljen fel és járjon!

Így tett.

Járás közben egyre csak ezt hajtogatta:

- Nem értem. Nem értem. - Visszajött, leült, és még mindig ezt mondta: - Nem értem.

- Mit nem ért, testvér?

- Hát azt, hogy Isten miért gyógyított meg. Én nem vagyok keresztény.

- Lehetséges, hogy még nem adta át a szívét Istennek? - kérdeztem.

- Lehetséges.

- Akkor, testvér, az Úr nevében most tegyük meg!

Azzal velem együtt letérdeltek - ő, a leánya és egy másik hölgy -, és mind a hárman átadták a szívüket az Úr Jézus Krisztusnak.

Miközben Mitchell a székén ült, elbeszéltem neki egy másik férfi gyógyulását, akinek a csípőcsontja szilánkokra tört.

- Az én vállammal is ez történt - mondta erre.

Ekkor tudtam meg, hogy a válla használhatatlan. Újra behívtam a lányát, és imádkoztunk a válláért.

Azután ezt mondtam:

- Emeld fel a karod, testvér!

Amikor fölemelte, megkérdeztem tőle, hogy teljesen szabadon tudja-e mozgatni.

- Teljesen szabadon - felelte.

Este fél kilencre a térdén tíz éve éktelenkedő tumor teljesen eltűnt.

Másnap reggel átment a nyomdába, jelentkezett a szerkesztőnél, és ezt mondta:

- Mr. Scott, én vagyok az az ember, akit az Úr meggyógyított!

Ezután az újságszerkesztő írt egy beszámolót a gyógyulásáról.

Még ugyanazon a napon Mitchell az egész kertjét felásta. Másnap munkát vállalt egy gipszöntőnél, és utána ott dolgozott.

A csodák ideje nem ért véget ezzel az esettel.

## **1922 márciusa, Forest Grove, Oregon**

### **Uralkodás**

Most szeretnék megtanítani valamit a gyógyulás belső természetéről, amivel az emberek nincsenek tisztában.

Van egyfajta tudatos uralkodás, amellyel Jézus Krisztus hatalmazza fel a hívőket. Péter ezt gyakorolta, amikor találkozott a sántával az Ékes-kapunál.

Péter élt a szellemében levő hatalommal. Isten erejének villanása kilépett a lelkéből, és a férfi azonnal lábra állt. Velük együtt ment fel a templomba, „járáskálva és szökdelve és dicsérve az Istent.”

Néha a betegek felé szolgáló személyek tudják, mi megy végbe, míg maguk az imát kérők nincsenek tudatában a gyógyulásuknak. Isten igazi embere, aki összeköttetésben áll a mennyyel, uralkodik a szellemében. Amikor valami valóságos dolog történik - egy személy üdvösségre jut vagy meggyógyul -, nekünk az tudomásunkra jut. Addig imádkozunk, míg lelkünket be nem tölti az elvégzett munka jóleső érzése.

Ugyanabban az épületben, ahol a Gyógytermeink voltak, egy röntgenlaboratórium is működött. A technikusok látni akarták, miről is szól ez az egész, ezért azt kérték, hogy egyes, gyógyulás előtt álló betegeinkről ingyenes röntgenfelvételeket készíthessenek. Kivételes lehetőség volt ez.

A hozzájuk küldött betegek között volt egy tüdőbajos férfi is. Valahányszor imádkoztunk érte, minden alkalommal megröntgenezték, úgyhogy láthattuk a gyógyulás folyamatát. A felvételek tanúsága szerint a kór mindinkább visszahúzódott, és végül teljesen nyoma veszett. Az ember tökéletesen egészséges lett.

Minden betegért addig imádkoztunk, míg meg nem nyugodhattunk afelől, hogy a gyógyulásuk teljessé vált. Semmit sem bízunk emberi tényezőkre.

Mr. W. A. Fay gyomorrákban szenvedett. Talán harminc alkalommal imádkoztunk érte.

Az első tíz nap alatt semmiféle javulást sem láttunk az állapotában, és a szenvedése sem enyhült. Azután a fájdalmai fokozatosan csillapodtak, majd visszatért az arcszíne, és a testsúlya is gyarapodásnak indult.

Most már bármit megehet, amennyi csak belefér! És ez nem minden, szeretteim. Menet közben Urát és Megváltóját, Jézus Krisztust is megtalálta, és mint mondja, ez a legjobb az egészben!

Úgy gondolom, az Úr tudja, hogyan nyisson ajtót az emberek szívében. Igen sok keresztény megfélemledik a tényről, hogy Jézus Krisztus olyan szélesre tárta az ajtót a gyógyítás szolgálatában, amennyire csak lehetett.

A hetvennek ezt mondta: „És valamely városba bementek, és befogadnak titeket... gyógyítsátok a betegeket, akik ott lesznek.” És még mire utasította őket? „...mondjátok nekik: »Elközelített hozzátok az Isten országa.«” (Lk 10:8-9)

Egyszer egy halálosan beteg férfi közelében laktam. Némelyek elmentek hozzá, és közölték vele, hogy meg kell keresztelkednie, különben meghal és a pokolba kerül.

Nekem mindig az volt a véleményem, hogy ez egyfajta erőszak, amit Jézus Krisztus sohasem használ, ahhoz túlságosan is úriember. Ő nem húz hasznot abból, ha valaki mélyponton van; nem örli fel a lelkét, hogy ekként próbálja rábírnival, hogy kereszténnyé váljon.

Ha valaki beteg volt, Jézus meggyógyította Isten ereje által. Azután mihelyt az az ember jól lett, lángra gyúlt szívének természetes reakciója volt az, ami Krisztushoz vezette.

Kíváncsi vagyok, vajon megfigyelted-e a Szentírás olvasásakor azokat a leírásokat, amelyek az Úr hangját említik.

Tudod, ami a Bibliát Bibliává teszi, az az, hogy egyesek találkoztak Istennel. Mielőtt a Szentírás létrejött, valaki kijelentést hallott a mennyből. Azután az ilyen beszélgetéseket vagy eseteket lejegyezték, és ezekből állt össze a Szentírás.

Mármost Isten Igéje elpusztíthatatlan, mert egy igazi Hang, valóságos megtapasztalás áll mögötte. Isten valóban tett vagy mondott valamit, és annak följegyzése igaz.

Nagyon egyszerű dolog bebizonyítani a Biblia ihletettségét. Minden gyereket megtanítanak rá, hogyan igazolja a számtani összeadás helyességét.

Ha kétségeid, kérdéseid vagy félelmeid vannak a Bibliával és annak ihletett voltával kapcsolatban, gondold meg: ha valaki valaha hallotta a menny hangját, akkor azt más is hallhatja.

Ha valaki valaha találkozott Istennel, akkor ez másnak is lehetséges.

Ha bármely korban bárki tudta, hogy megbocsátották a bűneit, akkor más is tudhatja ma is, hogy a bűnei megbocsátottak.

Ha valaha is meggyógyult egy férfi vagy nő Isten ereje által, akkor férfiak és nők újra meggyógyulhatnak.

Mindössze arra van szükség, hogy mi is ugyanolyan bensőséges szellemi megtapasztalásra jussunk el, mint amilyenben azoknak volt részük, akik először találkoztak Istennel.

Ilyen módon igazolhatod Isten Igéjét. Ez az oka annak, hogy a keresztények miért szeretik.

Ugyanez az oka annak, hogy Isten Igéje miért válik annyira fontossá az ember számára, hogy képes letenni az életét, és kész meghalni is érte. Számunkra az Ige jelenvaló, élő valóság - nem csupán elmélet.

## **1922. február 1-jén; Thatcher, Oregon**

Dél-afrikai gyülekezetemben megjelentettünk egy újságot tízezres példányszámban. A nyomdából a gyülekezetbe küldték, ahol lerakták a pódiumra százas és kétszázas tömbökben. Az esti összejövetelen megkértem a gyülekezet bizonyos tagjait - akikről tudtam, hogy közösségben vannak az élő Istennel -, hogy jöjjenek ki, térdeljenek le a csomagok körül, és a kezüket tegyék rájuk.

Arra kértük az Urat, hogy ne csupán mint olvasnivalót áldja meg az újságot - hogy Krisztus üzenete célba jusson a nyomtatott szavakon keresztül -, hanem Isten Szelleme magát a papírt is telítse, ahogyan az Ő ereje átjárta a keszkenőket az Apostolok cselekedetei 19:12-ben.

Ezrével mutathatnék leveleket, amelyekben a világ minden részéről azt írják, hogy Isten Szelleme betöltötte az embereket, amikor a kezükbe vették az újságunkat. Nemcsak meggyógyultak, hanem Isten öröme is átjárta a szívüket - sokan pedig üdvösséget nyertek.

Egy hölgy a következőket írta Dél-Amerikából: „Megkaptam az újságjukat. Amikor a kezembe vettem, a testem elkezdett remegni, úgyhogy alig tudtam ülni a széken. Nem értettem, mi okozza. Letettem az újságot, majd egy idő után újra felvettem. Alighogy a kezembe fogtam, megint rázkódni kezdtem. Amikor harmadszor vettem fel az újságot, Isten Szelleme olyan erőteljesen leszállt rám, hogy Szent Szellem-keresztiséget kaptam.”

Szeretteim, látjátok, hogy ez az üzenet és a szellemi élet ilyen minősége tartalmazza azt a valamit, ami zavarba ejti a világ filozófusait, és minden filozófiai gyakorlatot szétzilál? Ez az, ami különbséget tesz, ami oly becses módon jellemzi Jézus Krisztus igaz hitvallását. Ez különbözteti meg minden más vallástól, minden más lelkészi hivatástól.

A kereszténység szolgálata a Szellem szolgálata. Isten Szelleme tölti meg tartalommal a szavakat, amelyek azután az ember szelleméhez szólva kijelentik Krisztust - benne és általa.

K. kisasszony olyan nő, akit a sebészet áldozatának neveznék - huszonhat ízben műtötték meg, azután lemondtak az életéről. Tizenhárom évig volt munkaképtelen, különböző orvosok hat éven át látogatták és kezelték.

(Tudom, megbocsátjátok, ha nagyon nyíltan beszélek az esetéről. Meg kell tennem, hogy megtudjátok, mit tett Isten az életében.)

Az egyik operáció alkalmával felmetszték a végbél és a vagina között, és a seb nem gyógyult be. Háromszor is összevarrták, mindhiába. Ezenkívül tüdőbajt is megállapítottak nála; kétségkívül ezt a kórt is megkapta.



Egy nap ez a drága lélek magához hívatta Westwood testvérét, hogy szolgálatot kérjen tőle. Elkezdünk érte hittel imádkozni, és a testén a sebek azonnal gyógyulásnak indultak, és minden külső sérülés begyógyult. Közelről látni lehetett, hogy a nyakától lefelé mindenütt hegek borították, a huszonhat operáció maradványaként.

Szeretném, ha meglátnátok Isten erejét. Amikor a hölgy felfedezte, hogy a végbél körüli vágás nem gyógyul be, ezért különleges módon imádkozni kezdtünk. Röviddel ezután leállt a bélműködése, és huszonnyolc napig nem volt széklete. Gondolj csak bele! Ha a te életedben ilyen dolog történne három vagy négy napig, azt gondolnád, ezt nem éled túl.

De figyelj meg Isten tervét: az alatt a huszonnyolc nap alatt, amikor egyáltalán nem volt bélműködés, a seb begyógyult.

K. kisasszony lement a város déli részébe, hogy dolgozzon egy kicsit (ruhákat készített), ám munka közben eszméletét veszítette a szívére és tüdejére nehezedő nyomás következtében.

Orvost hívtak, aki megvizsgálta és megállapította, hogy a vágás ugyan teljesen begyógyult, de a hosszú idő alatt, míg az alsó szakasza nem működött, a végbél összenőtt. Az orvos szerint a normális bélműködés újraindításához feltétlenül műtetre volt szükség.

Már éppen át akarták szállítani a kórházba, amikor K. kisasszony magához tért és megszólalt: „Még egyszer engem nem vágnak föl, ha belehalok, akkor se. A testemet, a lelkemet és a szellememet Istennek ajánlottam!”

Így hát hazavitték.

Lejött a Sátorba, hogy a karácsonyi műsort gyakorolja a gyerekekkel. Útközben hazafelé elájult az utcán. Bevitték a kórházba, ahol megvizsgálták, és megerősítették az előző orvos szakvéleményét.

Éppen a Szent Lukács kórházba szállították, amikor magához térve így szólt: „Nem, uram! Több műtétet nem végeznek rajtam, még ha nem élem túl, akkor se!”

Amikor megkérdezték, hogy akkor mihez fog kezdeni, azt mondta, hozzánk jött volna. Mindez november 27-én, egy szombati napon történt.

November 28-án, vasárnap délután a hallgatóság soraiban ült. Amikor az ima elhangzott, saját beszámolója szerint mintha valaki rátette volna a kezét a testére (hasára). Ezután pedig egy hangot is hallott, amely ezt mondta neki: „Meggyógyultál!”

Teljesen épen távozott a gyülekezeti teremből, és azóta is egészséges.

Szeretteim, akik ellenzik ezt a szolgálatot, akik nem értik, mi történik ilyenkor, ezzel jönnek: „Jó, rendben. Tudjuk, hogy Isten cselekszik efféleket különleges alkalmakkor, de ezek egyedi esetek. Pálnak tövis volt a testében. Háromszor is imádkozott, hogy meggyógyuljon, de az Úr ezt mondta neki: »Pál, elég néked az én kegyelmem« (2 Kor 12:9), és nem gyógyult meg.”

Ki mondta ezt neked? Ki állt elő ezzel a magyarázattal? Isten hangját hallottad, vagy csak a régi mesét ismétled, amely már száz éve él a teológiában?

Hát nem látjátok, szeretteim? Ez csupán egy a sok trükk közül, amiket a teológus svindlerek használnak, csakhogy kikerüljék a felelősséget, amellyel a betegeknek szabadulást hozó, hittel teljes imádkozás jár.

Ejha, mennyi idejébe került az egyháznak, hogy elcsúszja-csavarja a gyógyulás kérdését! Ezzel a tüskével jönnek itt Pál testében!

Amit Pál a Galata 6:11-ben mondott - „Látjátok, mekkora betűkkel írok néktek a saját kezemmel!” -, úgy értelmezik, hogy rossz volt a látása. Ki mondta ezt?!

Egy másik alkalommal az emberek azt mondták: annyira szeretik Pált, hogy kivájnák a szemüket érte. Úgy hiszem, a lábukat vagy a jobb karjukat is levágták volna, ha ezzel segíthettek volna neki, de mindez egy pillanatra sem jelenti, hogy valami baj volt Pál lábával, karjával vagy szemével.

Pál háromszor imádkozott. Az első két alkalommal nem tudatosult benne, hogy a kérése meghallgatásra talált. De hála Istennek, újra imádkozott, és ezúttal Isten válaszolt a hitére. Ezt mondta neki: „Pál, elég néked az én kegyelmem.”

Alkalmazd, Pál! Vesd bele magad, és Isten kegyelméből végy el mindent, amire szükséged van! Ez gyógyszer lesz a tövisre a testedben, és minden másra, ami gyötör téged!

### **1916. január 23-án, Spokane, Washington**

Elmentünk a franciaországi Lourdes-ba egy anglikán csoporttal, amely azt a megbízatást kapta, hogy keressenek fel minden híres európai intézményt, amely kapcsolatban áll a gyógyulással.

Ellátogattunk egy katolikus intézetbe, ahol Lourdes-ból hozott vízzel gyógyítottak. Az intézet egy kétszáz orvosból álló testületet alkalmazott, akiknek az volt a feladatuk, hogy minden jelöltet megvizsgáljanak, és küldjenek róluk beszámolót.

Lourdes-ban elmentünk a világ legnagyobb olyan intézetébe is, ahol hipnózissal gyógyítanak. Ez az intézet elküldte képviselőit, hogy mutassák be módszerüket a kétszáz fős katolikus orvosi testület előtt. Amikor hallottak a bizottságunkról, meghívtak bennünket, hogy jelenjünk meg mi is a testület előtt, és demonstráljuk a magunk gyógyító gyakorlatát.

Azzal a feltétellel egyeztem bele a részvételbe, hogy én tartom az utolsó „bemutatót”. A bizottság kiválasztott öt jelöltet: olyan személyeket, akiket teljesen gyógyíthatatlan eseteknek nyilvánítottak.

A hipnotizőrök kipróbálták rajtuk különféle módszereiket - sikertelenül.

Ezután leültettem a jelölteket a pódiumon öt egymás melletti székre, hogy a jelenlevő orvosok és tudósok nagy serege jól láthassa őket. Külön-külön imádkoztam mindegyikükért, és a kezemet is rájuk helyeztem.

Hárman azonnal meggyógyultak, egy negyedik néhány napon belül épült föl, egyikük pedig meghalt.

1901-ben a Dowie Intézethez csatlakozva Sion városába költöztem Illinois államban, azzal a céllal, hogy az isteni gyógyulás tudományát tanulmányozzam és tanítsam. Kineveztek az építési ágazat igazgatójává. Abban az évben 1,2 millió dolláros, vagyis havi százezer dolláros értékben kötöttünk üzletet; 1200 építési szerződést írtunk alá.

Ebben az évben utazott föl John Alexander Dowie Sion városából New York Citybe, ahová háromezer embert vitt magával tíz vonattal. Az útra egy ezerkétszáz válogatott énekesből álló kórus is eljött, a körmeneteken pedig száz egyházi tisztviselő vett részt. Dowie a Madison Square Gardent bérelte ki, amely húszezer embert képes befogadni. New York város rendőrsége szerint voltak esték, amikor százezren rekedtek kinn az istentiszteletekről. Négy háztömbnyi körzetben a forgalom elakadt.

1904-ben, amikor Dowie anyagi ügyei összekuszálódtak, gyakorlatilag tönkremenne távoztam Sionból, mert Dowie halálakor a tulajdonában szerzett részesedésem elértéktelenedett.

Dél-Afrikában az egyik szombat esti istentisztelet alkalmával a gyülekezeti épület zsúfolásig megtelt. Minden hozzáférhető állóhely is foglalt volt; az emberek szorosan összepréselődve álltak. A férfiak többsége a Tattersall Lóversenyklub tagja volt; túlnyomórészt zsidók. A versenylovaglás minden rendű és rangú képviselője megtalálható volt közöttük: istállótulajdonosok, bukmékerek, zsokek, lovaszok, lóversenyspekulánsok és mások.

Isten erejéről prédikáltam. Erős szellemmel törekedtem arra, hogy megmutassam: Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz; ereje ma is éppoly hatalmas, mint ezelőtt bármikor; és hogy egyetlen feltétellel érinthetjük meg Istent, bármire legyen is szükségünk - ha Őbelé vetjük a hitünket. A jelenlevők nagyon fölindultak a hallottakon.

Ekkor észrevettem egy úriembert és két hölgyet, akik a széksorok közötti folyosókon álldogáló tömegben próbáltak átfurakodni. Megkértem az embereket, hogy ha lehet, nyissanak utat a hölgyeknek, míg én megpróbáltam ülőhelyet biztosítani számukra az emelvény lépcsőin.

Ahogy közelebb értem, arra lettem figyelmes, hogy az egyik nő teljesen mereven tartja a karjait. Valahogy azonnal tudtam, hogy reuma tette nyomorékká.

Amikor odaért a pódiumhoz, megkérdeztem tőle:

- Miért nem mozgatja a karjait?
- A reuma lebénította a vállamat - felelte.
- Mióta van ilyen állapotban? - kérdeztem.
- Tíz éve - hangzott a válasz.

Érdeklődtem, vajon részesült-e orvosi kezelésben.

- Három kórházból bocsátottak el mint gyógyíthatatlant - mondta.
- Melyik kórházakból?
- A kimberley-i, a johannesburgi és a pretoriai kórházból - válaszolta.

Akkor az őt kísérő úriemberhez fordultam:

- Ismeri ezt a hölgyet?
- Hogyne, a sógornóm - mondta.
- Akkor ismeri a történetét; így van, ahogy elmondta, ugye?
- Teljes mértékben.

Megkérdeztem a hölgytől, hogy miért jött.

- Abban a reményben, hogy az Úr meggyógyít.
- Kívánja, hogy imádkozzam a gyógyulásáért? - érdeklődtem.
- Igen - mondta.

Most a folyosókon és az ajtók körül összezsúfolódott, zajos tömeghez fordultam:

- Önök még életükben nem látták, ahogy Jézus meggyógyít valakit. Semmit sem tudnak erről a dolgról, még sosem látták megnyilvánulni Isten erejét. Legyenek hát olyan tapintatosak, hogy csendben maradnak, elismerik ezen a területen a tudatlanságukat, és tanulnak.

Arra kérem Önöket, hogy válasszanak ki maguk közül két embert, akik idejönnek és megnézik, valóban olyan merevek-e ennek a nőnek a karjai, amint állítja.

Megvártam, míg kiválasztották őket. Végül előreküldtek két férfit. Az egyik, egy igen intelligens úriember, borbély volt. Később megtudtam, hogy amerikai.

Tüzetesen megvizsgálták a nő karjait, és megállapították, hogy egyáltalán nem tudja mozgatni azokat, ahogyan állította is.

Megkérdeztem tőlük:

- Befejezték a vizsgálódást? Meggyőződtek róla, hogy az állapota olyan, amilyennek mondta?

- Igen - mondták.

- Akkor álljanak hátra, mert most imádkozni fogok, hogy az Úr gyógyítsa meg ezt a hölgyet.

Kezemet a vállára téve megparancsoltam Jézus Krisztusnak, Isten Fiának nevében, hogy ez a reumás ördög, amely megkötözte őt, távozzon belőle. Minden erőmmel megdorgálva kiparancsoltam Krisztus nevében.

Isten ereje égő tűzként keresztüllobbant rajtam, míg a nő arcán már veríték gyöngyözött.

Azután kézen fogtam, és így szóltam:

- Jézus Krisztus nevében emelje fel a karjait!

Felemelte a jobb karját.

- Jézus Krisztus nevében emelje föl a másik karját is!

Azonnal engedelmeskedett. Szabadon mozgathatta mindkét karját!

Miközben a vállainál forgattam a karjait, valami csikorgó hang ütötte meg a fületem. A vállízületeiből jött.

- Még életükben nem hallottak száraz ízületet mozogni - mondtam a hallgatóság soraiból kiválasztott két férfinak. - Tegyétek a fülüket a hölgy hátára, miközben mozgatom a karjait!

Így tettek; én mozgattam a nő karjait, a vállízületek meg csikorogtak, mert még nem olajozódtak be.

Gyógyulása fölötti örömeiben a nő fölemelt kézzel dicsérte Istent, és elindult az ajtó felé. A tömeg utat nyitott neki, ő pedig eltűnt. Csak néhány hónap múlva láttam viszont.

## Keresztény elkötelezettségem

Én a mai napon teljes életemet odaszentelem arra, hogy a Szent Szellem ereje által a krisztusi elvek szerint járva mennyei Atyámnak engedelmeskedjem. Mostantól minden erőmmel azon leszek, hogy bemutassam Isten igazságosságát mindabban, amit teszek.

### 1. alapelv

A birtokomban levő földi dolgok közül semmit sem tekintek a magaménak. Mindezekre mint a Mennyei Atyám tulajdonában álló javakra nézek, melyeket Ő reám bízott, hogy használjam a Szent Szellem bölcs vezetése szerint - amely abban a törvényben foglalható össze, hogy úgy szeressem az embereket, ahogyan Krisztus szerette őket.

Ha Isten valamikor nálam bölcsebb embereket támaszt, boldogan hozzájárulok ahhoz, hogy mindenemet használhassák; minden javamat a rendelkezésükre bocsátom.

Ha életemben valaha földi vállalkozást indítok, és annak vezetésében embereket kell alkalmaznom, a munkájukat igazságos és egyenlő módon honorálom, összevetve ráfordított energiájukat az enyémmel, miután a magaménál figyelembe vettem a vállalkozás működtetésével járó kockázatok méltányos ellenértékét.

A földi javak és életszükségletek iránti jogok tekintetében nem teszek különbséget az alkalmazottaim és önmagam között. Nem törekszem arra, hogy az övéknél kényelmesebb legyen az életem, és minden igyekezettel azon leszek, hogy minden ember azonos lehetőségekhez jutva élvezhesse az élet és a társas kapcsolatok örömeit.

### 2. alapelv

Amíg bűn van a földön, nem szűnök meg Istenhez kiáltani és hozzá könyörögni, hogy szabaddítsa meg az emberiséget annak kihatásaitól, és együttműködöm Istennel az emberiség megváltásában.

Rendszeresen imádkozom és böjtölök az emberekért, könnyeket ontva értük és elveszett állapotuk fölött zokogva. Könyörögve kérem Istent, hogy bármint vezessen az Ő Szelleme, adjon nekik bűnbánatot az életre.

### 3. alapelv

Életemet béketűréssel élem, soha nem lépek fel személyes jogaim védelmében, hanem Istenre hagyok minden ítéletet, aki igazságosan bíraskodik, és mindenkinek megfizet a cselekedetei szerint.

Nem fizetek gonosszal a gonoszért, sem szidalommal a szidaloméért, hanem áldani fogok mindenkit, és jót teszek ellenségeimmel.

Isten kegyelme által semmi keménységnek vagy durvaságnak nem adok helyt az életemben és tetteimben, hanem szelíd és szerény leszek, nem dicsekszem azon mérték fölött, amiben Isten részesített, és nem emelem magam a testvérek fölé.

#### **4. alapelv**

Az igazságos tetteket az evésnél és ivásnál is fontosabb életszükségleteknek és nagyobb örömeimnek tekintem, és nem engedem, hogy akár megvesztegetéssel, akár kényszerítéssel bármi földi okra hivatkozva vagy bármilyen ellenszolgáltatás fejében istentelen cselekedet elkövetésére bírjanak rá.

#### **5. alapelv**

Isten kegyelméből mindig irgalmas leszek, megbocsátok azoknak, akik vétkeztek ellenem. Nem törekszem arra, hogy megbüntessem az embereket a bűneik miatt, hanem igyekszem segíteni rajtuk szerencsétlenségükben.

#### **6. alapelv**

Semmilyen tisztátalan gondolatot nem dédelgetek magamban, hanem csakis nemes tettekre törekszem.

A szaporító szerveim Istennek szenteltettek; soha nem fogom más célra használni azokat, mint amire Ő teremtette.

Az otthonomat Istennek szentelem. Mindig ügyelek arra, hogyan viselkedem, ha ellenkező nemű személyek jelen, hogy miattam egyetlen fogadalom se törjön meg, amit egy férfi és egy nő egymásnak tett. Tiszta magatartással viszonyulok a másik nem felé; úgy tekintek rájuk, mint nővéreimre. Ügyelek arra, nehogy lelki beállítottságukkal visszaélve fájdalmat okozzák nekik.

#### **7. alapelv**

Mindig megbékéltetésre fogok törekedni. Mindenekelőtt azzal, hogy magam is békés természetű leszek, kerülök minden gyümölcstelen viszályt, mindenkivel igazságosan bánok, és tiszteletben tartva jogaikat és szabad akaratukat, egyikükre sem próbálom rákényszeríteni a véleményemet.

Ha valakit megbántanék - amennyiben tudomásom van a dologról -, azonnal bocsánatot kérek tőle.

Senkiről sem terjesztek rossz híreket, hogy ekként lejárassam a személyét, és nem adok tovább olyan nézeteket, amelyek igazságáról nem győződtem meg.

Igyekszem eltávolítani a viszály átkát a testvéri kapcsolatokból a békéltetés szolgálatával.

#### **8. alapelv**

Nem csüggedek el, ha a fentiekben említett igazságosság következtében üldöztetést szenvedek. Nem zúgolódom, bármilyen szenvedésen kell is átmennem; az életem elé állított magas mércétől nem szakadok el, hanem - annak örömteli tudatában, hogy a mennyben nagy jutalom vár - boldogan leteszem az életemet.

Arra törekszem, hogy a fenti elvek mindenütt a világon követendő mintává váljanak, és oda-szánom az életemet és energiámat, hogy az emberiség ugyanígy éljen az Istentől kapott erő által.

John G. Lake